

ELİKA

2020-2022

Sayı 1

Sahibi: Kirami-Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesi adına Okul Müdürü Erol KALINSAZ

Yayın Yönetmeni
Cevdet AYDIN

Yayın Kurulu
Handan TAMUR
Sevtař TAŞ CENGİZ
Mithat ÖZYILMAZ

Yayın Koordinatörü
Sevtař TAŞ CENGİZ

Kapak Düzeni
Çađan DOĐAN

İÇİNDEKİLER

Gençliğe Hitabe	:	sayfa 2
Okulumuz	:	sayfa 3
Merhaba	:	sayfa 4
Etkinliklerimiz	:	sayfa 5-11
Röportaj/Erol KALINSAZ	:	sayfa 12-16
Araştırma-İnceleme / Nursenem ÇELİK	:	sayfa 17-19
Şiir/ Sudenaz KOYUTÜRK	:	sayfa 20
Şiir/ Zeynep UÇAK	:	sayfa 21
Şiir/ Ümit ÖZTÜRK	:	sayfa 22
Şiir/ Nazan Selen GÜNAYDIN	:	sayfa 23
Bir Resim Bir Hikâye/ Berke ÖZTÜRK	:	sayfa 24-33
İzlenim/ Neşe GÜR	:	sayfa 34-39
Hikâye/ Çađan DOĐAN	:	sayfa 40-43
Masallar Bizi Korur/Unutulmuř Yörük Masalları	:	sayfa 44-46
İnceleme/ Bahar İrmak EKİCİ	:	sayfa 47-49
Dergi-Sergi	:	sayfa 50
İçimizden Biri/ Yağız ORAL	:	sayfa 51-53
İçimizden Biri/Serkan KOÇ	:	sayfa 54
İçimizden Biri/ Eda ULAŞ	:	sayfa 55
Nasıl Ders Çalışmalıyım?/Özlen DUMAN	:	sayfa 56-57
Bulmacalar	:	sayfa 58-60

Ticari amacı olmayan okul dergisidir. Dergideki yazı ve görsellerin izinsiz kullanılması yasaktır.

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyet'ini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyenler, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır.

Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok nâmüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler.

Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi, vazifen; Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda, mevcuttur!

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Hayırseverlerimiz Kirâmi ve Refia Alemdaroğlu

Çankaya İlçesi, Aşağı Öveçler mahallesi, 7516 ada, 2 parsel, 6525 m2 arsa üzerinde, 25/04/1997 tarihinde; dönemin Milli Eğitim Bakanı Sayın Prof.Dr. Mehmet SAĞLAM, Ankara Valisi Sayın Erdoğan ŞAHİNOĞLU, hayırseverler merhume Refia ALEMDAROĞLU ve Sayın Süha ALEMDAROĞLU arasında yapılan protokolle okulumuzun inşaatına başlanmıştır.

Serkan İnşaat ve Doğru İnşaat tarafından yapılan binamız, 15/09/2003 tarih ve 9046 sayılı bakanlık onayı ile 2003-2004 öğretim yılında hizmete açılmış, 2012-2013 eğitim-öğretim yılında da genel liseden Anadolu lisesine dönüştürülmüştür.

BAŞLARKEN

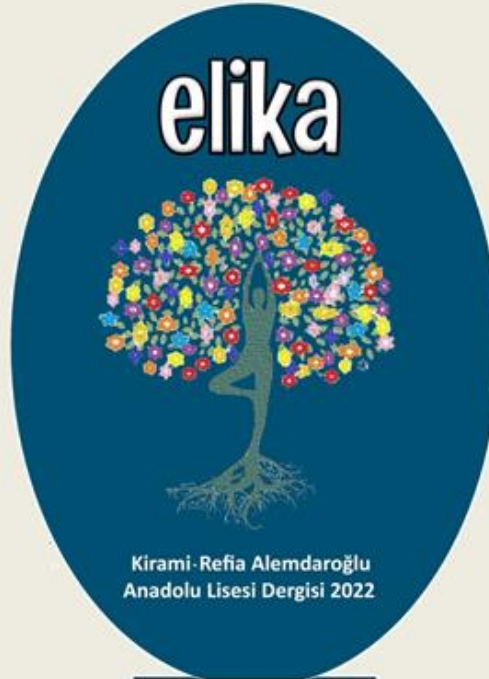
Merhaba,

Elika'nın ilk sayısı ile karşınızdayız. Bir ilki başarmak, bir ilki yapmak adına yola çıktık. Mutluyuz.

2020 Mart ayında yayımlamayı hedeflediğimiz dergimiz, Covid 19 pandemisi nedeniyle bugüne kaldı. Geç olsun, güç olmasın.

Elika, Farsçada "toprak ana, verimli çiçekler açan ağaç" anlamlarındadır. Bilginin ve edebiyatın rotasında hareket etmek isteğiyle amacımız iyiyi, güzeli ve doğruyu paylaşmak; siz değerli öğrencilerimizin bu alanlardaki deneyim ve yeteneklerini ortaya çıkarmak. Sizlerin, tıpkı elika gibi, kökleriyle toprağına tutunmuş, çiçekli dallarıyla da evrensel olana uzanmış bireyler olarak yetişmeniz muradımızdır. Bu amaç doğrultusunda hazırladığımız dergimizi siz okurlarımızın beğenisine sunuyor, emeğiyle katkı sunan tüm öğrencilerimize teşekkür ediyoruz.

YAYIN KURULU

ETKİNLİK VE PROJELERİMİZ

“GENÇLİĞE ULAŞMADA BİR KÖPRÜDÜR DRAMA”

Okulumuzda gerçekleştirdiğimiz Erasmus KA101 projemiz “Eğitimde Yaratıcı Drama” üzerinedir. Yaratıcı drama eğitimde çağdaş yaklaşımlardandır. Amaç derslerin daha etkin, başarılı, eğlenceli geçmesini; öğrencilerin ise empati kurarak kendini tanıması, şiddetten uzaklaşması, özgüvenini geliştirmesi, sınıfta ve okulda daha güzel bir iletişimin kurulmasını sağlamaktır.

Proje; Didem ÇOLAK, Evren BAŞTUĞ, Nurdan İŞİN, Gökben SAĞNAK, Yasemin ÜNAL, Eda ATLAY, Nehir TAŞKIN, Pınar TUNÇ SÜSLÜ ve Proje Mutemedi ve Müdür Yardımcısı Neşe GÜR tarafından yürütülmektedir.

AB 2020 kapsamında belirlenen öncelikler ve hedefler çerçevesinde ülkeler arasında, hayat boyu öğrenme, Avrupa yeterlilikler çerçevesi, öğrenme hareketliliği, öğretmenlerin ve eğitimcilerin profesyonel gelişimleri gibi alanlarda işbirliği yapılması beklenmektedir. Avrupa Birliği'nin eğitime dair uluslararası çalışmaları eğitimin her aşamasında yararlanıcılara destek olmakta ve etkileri hissedilmektedir. AB 2020'nin eğitimle ilgili temel hedefi programa dâhil olan ülkelerin öğrenme hareketliliği, öğretmenlerin ve eğitimcilerin profesyonel gelişimleri gibi alanlarda işbirliği yapmaktır.

Hedeflerimiz

Yaratıcı drama yöntemi ile şiddete eğilimli ya da farklı risk grubundaki öğrencilere ulaşmak, onlarda yaş ve becerilerine uygun olumlu davranış değişikliği sağlamak ve onların sosyal etkinliklere katılımlarının artmasını sağlamak,

Gençlerin akademik verimliliklerini yükseltmek ve sosyal uyumlarını arttırmak,

Yaratıcı dramanın eğitimde etkin kullanımını yaygınlaştırmak ve öğretmenlerin eğitim alanlarında etkili bir şekilde kullanmaları ile öğrencilerin başarılarını arttırmaktır.

Hedeflerimize en üst seviyede ulaşıldı ve aldığımız çıktılar hedeflerle paralellik göstermektedir. Eğitimcilerin özellikle uluslararası çalışmalara katılması ve kültürel etkileşim, uygulamaların farklı ülkelerde alınan eğitimlerle desteklenmesi Avrupa Kalkınma Planı öncelikleri ile doğrudan ilgilidir.

Bu kapsamda iki Avrupa şehrinde (Sevilla/İspanya ve Prague/Çekya) konumuzla ilgili eğitimler aldık. Elde ettiğimiz kazanımları okulumuzda öğretmen arkadaşlarımız ve sınıflarımızda öğrencilerimizle yaygınlaştırmaya çalışıyoruz.

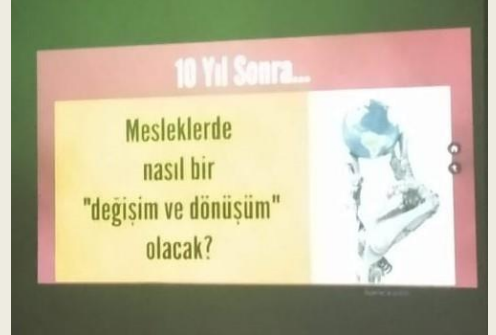
MÜNAZARA KONULU EĞİTİM

Okulumuz Müdür Yardımcısı Sayın Nazan PEKSARI YOSUNKAYA'nın katkılarıyla, eğitimci Hüseyin Berkay KARABULUT tarafından, okulumuz konferans salonunda, öğretmen ve öğrencilerimize münazara ile ilgili tanıtım, sunum ve eğitim verildi. Münazarada, öğrencilerin argüman geliştirmedeki başarıları dikkat çekti.

KARİYER YÖNETİMİ-MESLEK SEÇİMİ

Ulusal televizyon kanallarında canlı olarak yayınlanan "Üniversite Tercihleri" ve "Parolamız Eğitim" programlarının yapımcısı ve moderatörü, aynı zamanda eğitim ve yükseköğretim konusunda yayımlanan "Hangi Üniversite, Nasıl Bir Üniversite?" isimli kitabının yazarı Sayın Alper AKSOY okulumuz son sınıf öğrencilerine "Kariyer Yönetimi-Meslek Seçimi-Üniversite Tercihleri" konulu seminer verdi. Sayın AKSOY'a ve katkılarından dolayı Okul Müdürümüz Sayın Erol KALINSAZ ve müdür yardımcımız Sayın Nazan PEKSARI YOSUNKAYA'ya teşekkür ederiz.

FEZA GÜRSOY BİLİM MERKEZİNE GEZİ

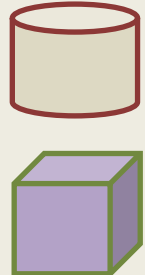

29 Kasım 2021 tarihinde okulumuz öğretmenleri Dudu KILIÇ, Emel BATURÜNLÜ ve Uğur AYTEMİZ tarafından öğrencilerimizle birlikte Altındağ Feza Gürsoy Bilim Merkezine gezi düzenlendi. Yaparak yaşayarak öğrenmenin eğitim üzerindeki etkileri ve öğrencilerde farkındalık yaratmak amacıyla düzenlenen bu gezi oldukça faydalı geçti.

MATEMATİK SOKAĞI

Matematik zümresi, 3.katı matematik sokağına dönüştürdü. Öğrencilerin görsel hafızalarına hitap etmek, koridordan gelip geçerken konulara ait özet bilgileri öğrenmek ve matematiğin eğlenceli dünyasında yolculuk etmek açısından çok faydalı oldu.

ODTÜ Robot Topluluğu, okulumuz Robotik ve Bilim Kulübü öğrencilerine robotların hayatımızdaki önemi hakkında bilgi verdiler. Engele çarpmadan ilerleyen robot öğrencilerimiz tarafından ilgiyle karşılandı. Bu etkinliği düzenleyen kulüp öğretmeni Emel BATURÜNLÜ'ye katkılarından dolayı matematik öğretmeni Uğur AYTEMİZ'e ve okul müdürümüz Erol KALINSAZ'a teşekkür ederiz.

ULUCANLAR CEZAEVİ MÜZE GEZİSİ

Okulumuz Gezi Gözlem ve İnceleme Kulübü danışman öğretmenleri Sura ÖCAL, Zelal ASLAN, Mukaddes ÖZMEN, Sezen BOZOKLU, Handan TAMUR ve M. Semih ŞAHİN gözetiminde Ulucanlar Cezaevi Müzesi ziyaret edildi.

2019-2020 YILI ETKİNLİKLERİMİZ

Bilgi yarışması düzenlendi.

Erasmus ka101 ekibi kurularak AB'ye başvuru yapıldı.

Ankara Kitap Fuarı ziyaret edildi.

Basketbol takımı, Ankara basketbol müsabakasına katıldı.

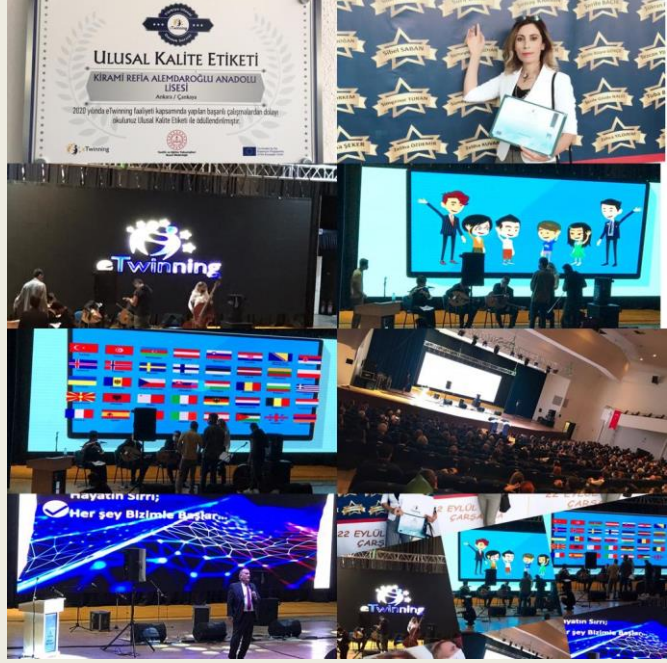

İstiklâl Yolunda ve Vecihi Hürkuş oyunları izlendi.

İngilizce öğretmenleri Sura ÖCAL ve Pınar İLİKER tarafından Mevlâna Gibi/Like Mevlâna e-Twinning Proje çalışmaları yapıldı ve proje **Ulusal Kalite Etiketi** ödülüne lâyık görüldü.

Evren BAŞTUĞ yönetiminde öğretmen drama etkinliği gerçekleştirildi.

Ara tatil döneminde oryantring etkinliği gerçekleştirildi.

RÖPORTAJ / OKUL MÜDÜRÜ EROL KALINSAZ

Hazırlayanlar: Havva Pelinsu KAPLAN / Büşra YILDIRIM

Öncelikle, Okul Müdürü Erol KALINSAZ'ın beyaz ve krem renklerle döşenmiş aydınlık odası ve güler yüzü karşıladı bizi. Onunla röportaj yapmak biraz heyecan verici ve stresli bir işti ama biz çok mutlu olduk. Kendisine teşekkür ederiz, bize zaman ayırarak sorularımızı cevapladığı için.

- Merhaba Müdür Bey, nasılsınız?
- Sağ olun, siz nasılsınız?
- Sağ olun, biz de iyiyiz. Öncelikle hangi okullardan mezun olduğunuz sorusu ile başlayalım. İlkokuldan başlayalım mı?
- İlkokulu Sungurlu İsmetpaşa İlkokulunda okudum. Ortaokulu Sungurlu Ortaokulunda okudum. Liseyi, Fen Lisesinde bitirdim. Liseden sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsünde okudum. Daha sonra da Eskişehir Üniversitesinde lisans tamamladım.

– Hep Ankara'da mı yaşadınız?

–Sungurlu'da okudum, liseden sonra Ankara'da okuyup görevlerimi de Ankara'da yaptım.

–Müdürlük görevini kaç senedir üstleniyorsunuz?

–1984'de ilk olarak müdür yardımcısı görevliliğinde başladım. 2004 yılında müdür oldum ve o yıldan bugüne kadar müdürlük görevini üstleniyorum.

– Bizim okulumuzda kaçınıcı yılınız?

– Üçüncü yılım.

–Peki, okulumuz hakkında ne düşünüyorsunuz, genel düşünceleriniz nedir?

–Kirâmi-Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesi iyi bir konumda ve ulaşımı kolay bir okul. Öğretmen kadrosu, mesleğinde yeterli öğretmenlerden oluşmakta ve kültürel faaliyetleri, sportif faaliyetleri yoğun olan bir okul; ancak okulun şu anda mahalle

okulu ve puansız olması, öğrencilerin davranışlarını etkilemekte. Ancak okulumuz öğretmenleri, öğrencilerin yetersizliklerini gidermeye çalışmaktadır ve okulun genel durumunun iyi olduğunu düşünmekteyim. Öğrenci açısından da öğretmen açısından da okulun genel itibarının iyi olduğu düşüncesindeyim.

–Okulun başarısını nasıl bulmaktasınız?

–Başarıyı etkileyen çok şey var: Öğrenci girdisi çok önemli. Yani siz % 20’lik dilimde bu okula girerseniz ve %18’lik dilimle üniversiteye yerleşerseniz, başarılısınız demektir. Tabii okula göre başarı değişir. Eğer yüzde 1’likten alan bir okul yüzde 2’likten öğrenci yerleştirirse o da başarısız demektir. Okulumuzun başarısı bu manada aldığı öğrenci Seviyesini yükselterek üniversiteye öğrenci yerleştiren bir okul. Bu manada Öğretmenlerin gayretleri de önemli.

–Gençlerden beklentiniz neler?

–Gençler, Türkiye Cumhuriyeti’ni emanet alacak kişiler; dolayısıyla da tarihine, milletine, vatanına, bayrağına sahip çıkacaklar. Karakterli, ahlâklı bireyler olmaları lâzım ve aynı zamanda da sorgulayan, araştıran, bilimsel düşünen bireyler olmalarını isterim. Annesine babasına saygılı, büyüklerine saygılı, küçüklerini seven insanlar olmalarını isteriz, bekleriz. Çünkü neticede bugün biz varız, yarın bu makamları onlar dolduracaklar. Düşünebilen bireyler

olmalarını beklerim, çünkü yöneten insanların mantıklı düşünmesi de gerekir.

–Geçmiş ile şimdiki nesli karşılaştırır büyüğlerimiz, sizce ne gibi farklar var?

–Kesinlikle çok fark vardır. Farklı derken, olumlu tarafları da var olumsuz tarafları da var: Bizim zamanımız yokluk dönemi tabii, zengin fakir ayrımının yoğun olduğu, yazı yazmaya bir kâğıt bile bulamadığımız dönemlerden geçtik ki velilerimizin inşaatlarda veya gurbette çalıştığı dönemdi. Lambanın olduğu; hatta 7 numaralı lamba, 14 numaralı lamba dediği çok sevdiğimiz bir dönemdi. Lastik ayakkabıların ya da naylon ayakkabıların giyildiği, yani giyim kuşamın bugünkü gibi hazır tekstil olmadığı, çocukların giyime kuşama çok zor ulaştığı dönemlerdi. Aynı zamanda yeme içme vesaire şeylerin zor karşılandığı dönemlerden geçtik. Ama o günün şartlarında olumlu şeyler de var: Yokluğu gören insan varlığın kıymetini bilir; yokluğu gören insan, yokluk içinde biraz daha çaba sarf eder, gayret sarf eder. Birçoğumuz o dönemden geldik, bizim dönemimiz öyle, bir mücadele içerisinde ve biraz daha vefa. Tabii okul bazında düşünülürse, eskiden büyüklere saygı vardı, anne babaya saygı vardı, bir otorite mevcuttu; ama şu anda o otorite yok. Anne babalar, çocuklarla arkadaş gibi, dolayısıyla anne baba rolünü çok yerine getiremiyor. Öğretmenler de eski saygınlığında değil. Öğrenciler, öğretmenlerine eski saygınlığını göstermiyor. Ama mesela ben, ilkokulda bir öğretmenden dayak yemiştım ve ameliyat olmuşum. Benim babam hiç gidip sormamıştı, dememişti ki benim çocuğumu niye dövdünüz? Aradan yıllar geçti; öğretmen bana geçmiş olsuna gelmemişti. Dayak güzel bir şey miydi? Tabii ki değildi; ancak öğrencileri ıslah

etmek amacıyla uygulanırdı. Ancak bugün bunun doğru olduğu kanaatinde değilim. Öğretmenler öğrencilere anne baba gibi yaklaşıyor, daha şefkatliler, daha iyi davranıyorlar, daha çok anlayış gösteriyorlar. Öğrencilerin defter kitap gibi materyallere ulaşımı çok daha kolay, devlet veriyor bir kısmını ve servis diye bir olay var. Veliler için biraz masraflı; ancak öğrenci için çok daha iyi, zira ben Gazi'de okurken 30 kilometre eve yürürdüm, 30 kilometrede tekrarda Gazi'ye giderdim. Çünkü paramız yoktu. Öyle bir dönemdi. Gruplaşmalar, çatışmalar vardı, çatışmanın içerisinde okuduk. Okullarımızdaki rehberlik servisleri, öğrencilerin dersleriyle ve davranışlarıyla çok yakından ilgilenebiliyorlar, velilerle iletişim kuruyorlar. Kendi şartları içerisinde geçmişin doğruları vardır, şu an bulunduğumuz şartların içinde de doğrular ve yanlışlar vardır, bunları da kendi zamanında değerlendirilmesi lâzım. Tabii velilerin ve bizim üzerimize düşen, bu kuşak çatışmasını ortadan kaldırmak. Bir ortak noktada buluşmak gerekir. Anne ve babaların daha anlayışlı olmaları gerekir. Çocukların da anne ve babalarının söyledikleri gibi 'bizim zamanımızda şöyleydi' diyen kişileri dinlemelerini tavsiye ediyorum.

– Peki hocam, öğrenim hayatınız boyunca en başarısız olduğunuz ders hangisiydi?

–Müzik. Soyadımdan dolayı farklı düşünebilirsiniz; ancak sesim de yoktu ve herhangi bir enstrüman da çalmadım. Dolayısıyla da müzik dersim hiç iyi olmadı.

– Dinlediğiniz müzik tarzları neler veya takip ettiğiniz bir sanatçı var mı?

–Türk sanat müziğini çok seviyorum. Mesela Müzeyyen Senar çok seviyorum.

– Neşet Ertaş dinler misiniz?

–Neşet Ertaş'ı çok seviyorum, onu herkes çok sever. Anadolu'nun bağrından çıkan bir insan. Bütün ozanları çok severim. Biz Türk'üz, türkülerini dinleriz. Türk'e has her şeyi seviyorum.

– Nerelisiniz bu arada?

–Çorumluyum.

– Peki, farklı sanat dalları ile aranınız nasıl? Mesela sinemaya, tiyatroya sık sık gider misiniz?

–Öğretmenlik yaparken sık sık tiyatroya giderdim ama şimdi maalesef gidemiyorum. Sinemaya da çok nadir gidiyorum ama eskiden çok giderdik. Şimdi çok da vaktim olduğunu söyleyemem.

–Müdür veya öğretmen olmasaydınız hangi mesleği seçerdiniz?

–Herhalde mekanik ile ilgili bir meslek; çünkü tamiratı çok seviyorum. Evde de her şeyi tamir ederim. Herhalde makine mühendisliği gibi bir bölüm olurdu.

–Evde kendinize ait bir kütüphaneniz var mı?

– Evet var.

–Peki, en çok okuduğunuz yazarlar kimler?

–Genelde kültürel şeyler ve tarihi kitaplar okuyorum, tarihimizi çok seviyorum. Türk kültürü ile ilgili olanları daha çok seviyorum.

– Biz okulda yapılan gezileri genelde yetersiz buluyoruz. Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

–Biz gezileri planlayarak yapıyoruz ve gezi ve tanıtma kulübünün düzenlediği gezilere katılım olmuyor. Öğretmenlerimiz her şeyi hazırlıyorlar ancak öğrencilerden talep olmayınca doğal olarak iptal oluyor.

– Hocam siz yurtdışı gezileri yapıyor musunuz?

– Finlandiya'ya gittim eğitim amaçlı. Önceki çalıştığım okul genel sınavlarda Türkiye ikincisi olan bir okuldu, çok azimli ve çok başarılı bir okuldu. Ankara'da da 1. olduğumuz için ne yapabiliriz diye düşünürken Finlandiya'ya gittik, yani eğitimin en iyi olduğu yere. Bana da çok faydası olduğunu düşünüyorum.

– Peki bizim sistemimiz ile onların sistemleri arasında bir fark var mı?

–Farklılık tabii ki var, zaten şartları da farklı. Oradaki bir okula geziye gittiğinizde bir havuzla da karşılaşabilirsiniz, buradaki Devlet Tiyatrosu kadar bir sahne ile de karşılaşabilirsiniz. Kapalı spor salonları da görebilirsiniz, zaten sınıf ve okul ortamları da çok farklı, her yerde eğitim ile ilgili materyaller görmek mümkün. Bunun ötesinde, en önemli fark da öğrencilerin yetişme tarzı; burada çocuklar hep annelerin gözetimi altında yetişirken oradaki bir sorumluluk altındalar. Burada dersler çok önemsiz bir şeyden kesilirken orada 10 kişilik sınıflarda, kamera ile izlenen yerlerde, dersin akışı bir kere bile bozulmaz.

Prag'a da gitmiştim. Bizdeki gibi akıllı tahta değil, projeksiyon vardı. Ders sırasında bir araç gördüm ve onun ne olduğunu sorduğumda, lisede bir okulda öğrencilerin tasarladığı bir telefon olduğunu söylediler. Biliyorsunuz ki Türkiye'de üniversitede bile böyle bir şey yok. Aynı zamanda android yazılımını da kendileri yaptıklarını söylediler. Neticesinde ben Prag'a, o sırada çalıştığım bir meslek lisesi ile gitmiştim; ancak bizim meslek lisemiz ile kıyaslanacak bir durum yoktu ortada. Prag'da öğrenciler yabancı dillerini çok akıcı bir şekilde konuşabilirken ve bizimle aynı -4 saat- görürlerken

neticede bu işi başarıyorlar. Anne babadan ve yetiştirilme tarzından kaynaklanan bir eksiklik olduğunu düşünüyorum bunun.

– Siz kaç dil biliyorsunuz?

–Ben İngilizce okudum ancak bizim zamanımızda İngilizce öğretmeni yoktu.

– Şu anda Türkiye'deki eğitim sistemini nasıl buluyorsunuz?

–Ezberle bir eğitim sistemi vardı, ancak şu anda ezberden çıkışa doğru bir yönelim var. Biz bilgiyi alıyorduk, ancak bilgiyi kendi hayatımıza geçiremiyorduk; çünkü öğretmenler de buna göre bir eğitim almıştı. Ancak önümüzdeki 2023 vizyonuna göre çok iyi ilerlediğimizi söyleyebilirim.

– Hobileriniz neler?

–Kitap okurum, bazen yürüyüş yaparım, bazen parka gidip spor yaparım, bir de futbolu takip ederim. Fenerbahçeliyim.

– Odanızdan da anladığımız kadarıyla beyaz rengi tercih ediyorsunuz. Sever misiniz beyazı?

–Eve de böyle her yer beyaz. Beyaz sonuçta aydınlık ve temiz bir sayfa demek.

– Sık sık gittiğiniz bir yer var mı?

–Hacı Bayram'a giderim. Öyle tarihi yerleri çok severim. Sevdiğim insanları ziyaret ediyorum. Doğayı, tabiatı seviyorum. Bazen Gölbaşı'na yürüyüşe gidiyorum, gölün kıyısına.

–Türkiye'de en çok sık gittiğiniz şehir?

–Mardin'i çok sevmişim. Çok güzel, çok tarihi yerler vardı. Ama Türkiye'nin her yeri farklı güzel zaten, çoğu yeri gezdim. Karadeniz'e sık giderim. En fazla Rize'ye gittim. Tatillerimin birçoğunu orada geçirdim.

– Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

–Çocuklar iyi eğitim alsınlar, bilime önem versinler, yapabildikleri işlerle uğraşsınlar, sorgulasınlar, öğrensinler, kararlarını ona göre versinler. Bunun dışında çok önemli olan bir şey; ahlâklı olsunlar. Tartışsınlar, konuşsunlar; ancak kavga etmesinler. İnsanlar farklı düşünmeli ama ortak noktalarda birleşmesini bilmeli. Bizim ortak noktamız bayrağımız, milletimiz, dinimiz... Şu anda dünyada en önemli şeylerden birisi iklim değişikliği; dolayısıyla da çevresine iyi bakan, doğanın yapısını koruyan insanlar olmalarını isterim. Toplumdan herhangi bir karşılık beklemeden topluma faydalı bireyler olmalarını isterim.

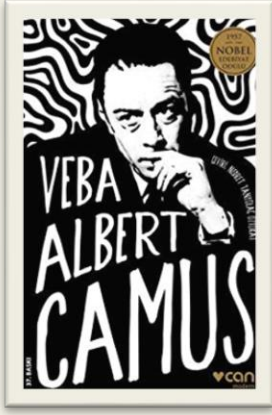
–Çok teşekkür ederiz.

ARAŞTIRMA-İNCELEME / “YABANCI”NIN “YAZGI”SI

Hazırlayan: Nursenem ÇELİK

ALBERT CAMUS FELSEFESİ

Albert Camus’un felsefeye katkısı, insanların ne berraklık ne de anlam sunan bir dünyada, bunları aramalarının sonucu olarak oluşan “absürt” fikridir. Filozof, bu felsefesini “Sisifos Söylencesi” adlı deneme kitabında açıklayıp “Yabancı” ve “Veba” gibi romanlarında da işlemiştir.

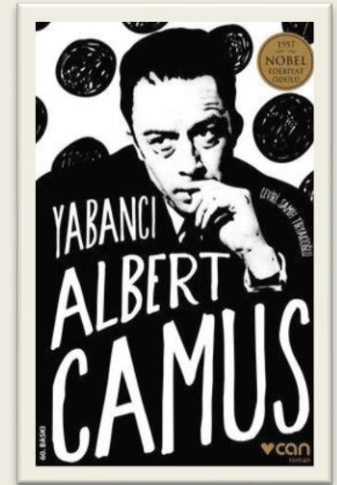

Genelde varoluşçu felsefenin özel bir biçimi olarak ele alınan “Absürdizm” (Saçma, uyumsuzluk felsefesi) ile birçok yazar ilgilenmiş ve bu felsefi düşünce akımını kendine göre yorumlamıştır. Camus “saçma”nın kurucusu olmamakla birlikte, bu akım içerisinde önemli bir yer tutar.

YABANCI

Roman, Meursault’un huzurevine bıraktığı annesinin ölüm haberini almasıyla başlar. Onu son kez görmek ve defnetmek için gittiğinde soğukkanlılığı ve kayıtsızlığından dolayı huzurevindeki insanlar tarafından duygusuz biri olarak değerlendirilir. Defin sonrası, iş arkadaşı Marie karşılaşır. Birlikte eğlenir, komedi filmine gider, yüzerler. Aynı günlerde metresiyle sorunlar yaşayan arkadaşı Raymond’a, metresine yazacağı mektup konusunda yardımcı olur. Marie ile deniz kenarında vakit geçirmek Meursault için bir rutin haline almıştır. Aynı gün metresini döven Raymond gözüne alınır ve ifadesi alınarak bırakılır. Mahkemede kendisi lehine tanıklık yapmasını isteyeceği Meursault’u ve kız

Camus, denemelerinde, okuyanı bir çeşit düalizmle tanıştırır. Mutluluk ve keder, yaşam ve ölüm, aydınlık ve karanlık... Hayatın çeşitli şekillerde geçtiği ve insanın ölümlü olduğu gerçeği de budur. Sisifos Söyleni’nde bu düalizm bir çelişki halini alır: Bir yandan yaşayarak hayatlarımıza değer vermekte, öte yandansa bu dünyada geçici bir varlık olduğumuzu ve önünde sonunda yok olacağımız gerçeğini bilmekteyiz. Bu çelişkiyle yaşamak “Absürt”ün ta kendisidir. Eğer hayatımızın anlamsız ve boşuna olduğunu biliyorsak kendimizi öldürmeli miyiz? Bu trajik kısır döngü nasıl aşılabilir? Camus “saçma” kavramını burada kurar: Yaşamın beyhudeliğinin bilincinde olan insan. Fakat Camus, intihardan da yana değildir, yaşamın anlamsızlığının ortadan kaldırılamayacağına bilincinde olmakla birlikte, bu durumla savaşmaktan da kaçınmaz.

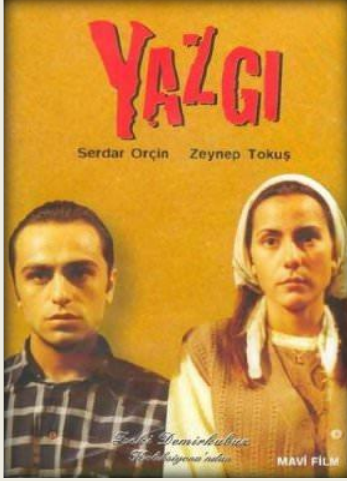
arkadaşı Marie'yi, pazar gününü deniz kenarında geçirmek için davet eder. Bu sırada Raymond'un metresinin akrabalarıyla kavga ederler ve Raymond yaralanarak hastaneye kaldırılır. Meursault ise, deniz kenarında tekrar karşılaştığı gençlerden birini, Raymond'dan aldığı silahla vurarak öldürür. Sorgu yargıcı önüne çıkarılan Meursault'un esas olarak inançsız biri oluşu ve annesinin ölümü karşısında takındığı kayıtsız tavır soruşturulur. Sorgulama sonucu tutuklanan Meursault giderek hapisane ortamına alışmaya başlar. Duruşmalarda ağırlıklı üzerinde durulan konu, işlediği cinayetten çok, toplumsal değerlerden yoksunluğu, annesinin ölümüne üzülmeyişi ve hayata karşı umursamaz tavrıdır. Karar aşamasında ise, cinayeti neden işlediği sorulduğunda Meursault, gencin ölümüne sebep olan şeyin aslında "güneş" olduğunu söyler ve durumun absürtlüğüne dikkat çeker. Meursault ölüm cezasına çarptırılır.

Hücrelerinde idam gününü beklerken kendi varlığı ve yaşamı üzerine düşüncelere dalar. Cezaevi papazıyla görüşmeyi reddeder. Papaz konuşmak için son kez geldiğinde onunla inanç ve inançsızlık üzerine tartışır, anlamsızlığa vurgu yapar. Tekrar yalnız kaldığında annesini ve idamı düşünür.

Romanda yer alan her karakter, aslında toplumsal gerçekliğin farklı görünümünü temsil eder. Meursault, toplum karşısında yabancılaşan bireyi; savcı, genel ahlâkı ve kendine yabancılaşan bireyi yargılayan toplumu anlatır. Meursault'u tüm karakteri ile yargılaması bu yüzdendir. Meursault'un avukatı ise hukuk sisteminde olması gereken rasyonaliteye dikkat çeker. Mahkemenin asıl konusunun müvekkilinin karakterinin değil, işlediği cinayet olması gerektiğini öne sürmesi bundandır.

YAZGI

Yönetmenliğini Zeki Demirkubuz'un yaptığı 2001 yılı yapımı "Yazgı" adlı filmde, Meursault'un yerini Musa (Serdar Orçin), Marie'nin yerini iş arkadaşı Sinem (Zeynep Tokuş), Raymond'un yerini Necati (Engin Günaydın) ve metresinin akrabalarının yerini ise mahalleli iki genç alır. Filmin senaryosu, romanın olay örgüsünden birçok açıdan farklılık taşısa da ana çatışma noktası/ tema ve verilmek istenen mesaj ortaktır.

Filmin başkarakteri Musa da bu yazgıya "Fark etmez." diyerek rıza gösterir. Romanda Meursault da çoğu soruya "Benim için ikisi de bir." diyerek cevap verir. Fark ederiz ki her iki karakterin de hayata ve dünyaya bakış açısı aynıdır.

Her ikisinin de annelerinin ölümüne üzülmeleri, komedi filmine gitmeleri, bir kadınla birlikte olmaları, topluma ne kadar yabancılaştıklarını anlatır. Meursault ya da Musa, aslında hiçbir zaman kişisel bir karar almazlar. Akşam komedi filmine gitmeyi isteyen de kendileri değil, Marie ya da Sinem'dir. Meursault, işlediği cinayetten yargılanmayı umursamaz, akla uygun bir savunma yapmaya bile tenezzül etmez: "Gencin ölümüne sebep güneşti. Gözümü aldı ve tetiğe bastım." Diyerek hayatın saçmalığı ve anlamsızlığı görüşünde diretir. Musa da işlemediği bir cinayetten, patronunun karısını ve çocuklarını öldürmekten tutuklandığında kendini savunmaz ve suçu kabullenir. Yıllar sonra patronunun yazdığı itiraf mektubuyla gerçek ortaya çıktığında ise kendisini serbest bırakan savcı ona

neden kendini savunmadığını sorduğunda, karşılık olarak, bilgisayar bakımı için patronunun evine gittiğinde bir an kadını ve çocukları öldürmenin aklından geçtiğini söyler.

Her iki eserde de varoluşçu bir tavır olan "alışmak", "yargı ve adalet sistemi" konuları birlikte işlenmiştir.

Kitaptan: "Yurda ilk girdiği günlerde sık sık ağlarmış. Ama sırf alışkanlık yüzünden. Birkaç ay sonra yurttan alınsaydı, yine ağlayacaktı."

Filmden: "Zaten anacığım da böyle düşünür ve sık sık, insan eninde sonunda her şeye alışır, der dururdu."

AY IŞIĞI

Zorluklar gösteriyor dünya
ve yakıyor güneş tenimi
gece olduğunda
topluyorum parçalanmış beni
ay ışığının altında

Avuçlarımın arasından
kum saatindeki taneler misali
akıp giden zaman
“Ruhum kaç fırtınaya gebe?”
mutsuzluklarımın ortasında

“Ay çocuğu” diyorum
belki sana, belki bana,
Belki de simsiyah gökyüzüne sıçratılan
beyaz boya damllarına
Gümüş rengi gökyüzü
parlak dolunayın altında

Derin karanlığın ardından
kırmızı seher geldi
Ay tamamen uykuya daldığında,
bana eşlik eden mavi gölgeler kaybolduğunda
kendime getirecek beni:
bir fincan kahve,
biraz zaman,
biraz da hayal kırıklığı
önceden kalan.

BİR BAŞKASININ RUHUNDA

Uyurken ađlanmazdı.
delik deŐik olmuş hayaller
rüyâlara karıŐırdı mesela.

Burası dünya
burada her Şey yarımdır.
kalbinin yarısı atar
bir başkasının ruhunda
yana yana karıŐırsın
eksik parçana alıŐırsın

ÂŐıđın sarıldığı mâŐuk değildir bazen
özlemlerine sarılır
belki gelir umuduyla
çaresizliği sızlatırken kalbinin en derinini
birkaç Şarkıyı basar acılarına.

SERZENİŞ

senin onlardan bir farkın var.
oysa hiç konuşamadık seninle,
buluşmadık yeryüzünde
fotoğraflarında kapalı kaldı hayallerim
yağmurlu bir sabahın sessizliğinde.
bilmiyorum parlar mı güneş gözlerinin içinde
zaman dursun ister miyim artık
sen güldüğünde
bekler miyim seni saatlerce
kalbim atar mı onca yıldan sonra
ilk defa

âh, ay gibi parlayan yüzlüm!
seninle aramızda bir durak
hiç aşılmayacak bir mesafe var.

ON DOKUZ MAYIS BİN DOKUZ YÜZ ON DOKUZ

Toplanıp toplu vurdu, bu millete zalimce
Düşmanın hedefi tek, coğrafyadan silecek
Sevr'i; barış diyerek dayatanlar millete
Türk yurdunu böylece dilim dilim dileycek

Mazlumu hedef alan tam kurşundan askerin
Tankı topu muazzam, aslı cüce devlerin
Esaretti niyeti, dünyadaki beyle
Türk yurdunu bölerek parça parça yiyecek

Talih kara gün kara, yıl dokuz yüz on dokuz
Mayıs ayı aylardan, günü ise on dokuz
Bir kurt çıktı Samsun'a aslı nesli tam Oğuz
Karanlığı ortadan, rüzgâr olup silecek

Öne düştü Samsun'dan arkasında milleti
Kükreyerek yıktılar, esareti zilleti
Düşman çoktu millet tek, kurtardılar devleti
Türkoğlu'nun azmini cümle âlem bilecek

Bu devletler Devlet-i muazzamsa ne olur
Toplu gelse düşmanı azman olsa ne olur
Yedi düvel tarihte, yazman olsa ne olur
Türk milleti hepsini, karşısından silecek

Türkoğlu Türk'ün kızı, olanları bilecek
Geceye güneş gibi doğanları bilecek
Çakalları kurt olup boğanları bilecek
Atatürk'tür önderim, ben bir Türk'üm diyecek.

Burning Giraffe – Yanan Zürafa 1937, (Çekmeceli Kadın olarak da bilinir) Ressam Salvador Dali, Basel Sanat Müzesinde sergileniyor.

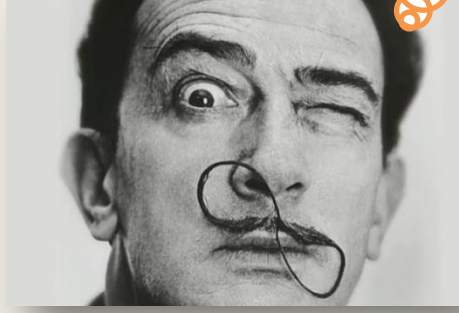
Dalı'nın en bilinen yapıtlarından biridir. Freud'a hayranlık besleyen Dali, psikanalizin bir alegorisini yapmak istiyordu. Freud'un düşlerin yorumunda açıkladığı gibi, rüyamızda gördüğümüz çekmeceler her zaman bilinçaltımızın bize göstermek istedikleri ve saklı kalmış düşüncelerdir. Resimde Dali, Freud'un yorumlarını görselleştirmiştir.

Yanan Zürafa ise Dalı'nın "Invention of Monsters" Canavarların İcatları'nda da kullandığı bir semboldür. Dali "Yanan Zürafa"yı savaşın bir önsezisi olarak kullanır. Figürlerin sırtında olan ve sanki onları destekler gibi görünün yapılar Dalı'nın toplumun zaafalarını resmetmek için kullandığı bir sembol. Figürlerden birinin el ve yüzü kan kırmızısı olarak resmedilmiş ve çaresizlik ifadesi verilmiş. Arkada olan figür ise elinde ölümü, yıkımı simgeleyen bir et parçası tutuyor. Figürlerin ölüm melekleri olduğu da yorumlar arasında.

Üstâd, izninle
resminin bir
hikâyesini
yazabilir miyim?

Hmmm...
Yaz yaz, iyi fikir!

Berke ÖZTÜRK, 2003 yılında Ankara/Altındağ'da doğdu. Faik Erbağ İlkokuluna gitti. 2011 yılında, sekiz yaşındayken babasını kaybetti. Sonrasında Pakize Erdoğan Ortaokuluna gitti. Şu anda Kirâmi-Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesinde okuyor. Annesi ve ablası ile birlikte yaşıyor. Hikâyeler yazıyor.

Sevdiği yazarlar: Stefan Zweig, Albert Camus, Franz Kafka, George Orwell, Jean-Paul Sartre.

1. BÖLÜM “BAZI ADAMLAR”

Küçük bir uçurum. Üstünde bir masa. Masanın üstünde yan yana dizilmiş, beş adet boş içki şişesi. Uçurumun karşısındaki adam, elindeki uzun tüfeği omzuna dayadı ve ardından tüfeği şişelere doğrulttu. Hızlıca ateş etmeye başladı. Masanın üstündeki her bir şişe tuzla buz olup masanın üstüne döküldü. Adam tüfeğini omzuna attı ve yakınında duran atına doğru yürüdü. Tüfeğini öylesine hızlı ateşlemişti ki atı korkudan şaha kalktı. Adam, atına tatlı bir dille sakin olmasını söyledi. At nispeten sakinleştikten sonra şaha kalkmayı bıraktı, fakat hâlâ tam olarak sakinleşmiş değildi. Sonra, atın boynunu okşamaya başladı adam, atı besledi, sonra da sırtına atladı. Fenton, atının boynuna bağlı olan ipi tuttu ve sağ tarafa doğru uzandı. Atını yavaş yavaş yukarı doğru sürdürdü ve adamlarından birini gördü. “Fenton, gitmek zorundayız.” dedi adam. Fenton ona baktı: “Nedenmiş o?” Bir yandan da yavaşça atlarını sürmeye başladılar. “Çünkü Blue Hallow’dan Whitterman’ler kampı bastılar. Zor kurtulduk.” Fenton’ın yüzü birden asabileşti, atına bağırdı. Siyah Arap atı, yeniden şaha kalktı ve koşmaya başladı. Fenton dönüp: “Sür benimle Liam!” diye bağırdı. Liam, diğer atın arkasından koşmaya başladı.

Atlar koştukça yeleleri havada süzülüyordu. Güneş, küçük bir ormanın

içine doğru batarak kayboluyordu. Fenton ve Liam, atlarını bu ağaçlıkların içine doğru sürdürdüler. Ağaçların arasından hızlıca süzülerek, uzaktan terk edilmiş gibi görünen bir kampa vardılar. Atlar, yerde kayarak durdurabildiler kendilerini. İki at da yorgun görünüyordu. Fenton atından indi. Liam da inip onu takip etti. Bazı çadırlar yanıyor, arkadaşları ise bu yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Grant’in çocuğu Denzel, annesi Nilly’nin kucağında ağlıyordu. Diğer kadınlar ise bir ağaç kovuğunun üstüne oturmuş hüzünle etrafa bakıyorlardı. Kadınların yanında bekleyen beş erkek vardı. Hepsi silahlı ve öfkeliydi. Öfkeli oldukları yüzlerinden ve yumruklarını sıkmalarından anlaşılıyordu. Fenton kendisini daha fazla tutamadı ve bağırdı: “Artık hiçbir yere gitmiyoruz Liam, bu Whitterman’ın soysuzlarına merhametsizliğin daha katmerlisini göstermeden hiçbir yere gitmiyoruz!” Beş erkekten biri: “Patron, bu intihar olur!” dedi. “Umurumda değil, Sheldon! Kimse bugüne kadar kampımızı yağmalamadı; çünkü kampımız bizim evimizdir! Bu haysiyetsizliğe asla göz yumamam! Kanunsuzlar, atlarınıza binin ve benimle sürün! Hadi!” diye bağırdı Fenton. Yedi kişiden oluşan bir grup atlı adam, kamptan ayrılarak ağaçlığın içinde kayboldular.

“Şu Whitterman’ların trenlerinden birine, Silver Saber kasabasında el koyacağız. Hangi saatte, nerede durduklarını ezberledim sayılır. Büyük ihtimal şu an...” diyerek düşündü biraz ve “Rowlott’tadır” dedi. “Geceye doğru Silver Saber’da olur. Orada durmadan yakalamalıyız o treni. En az bir veya iki saatimiz var.” diyerek tamamladı cümlesini Fenton. Grant araya girdi: “Ve o kadar zaman, bize yeter de artar bile.” Fenton gözlerini ona çevirdi. Sonra yeniden geldiği yöne bakmaya başladı: “Bu doğru.” dedi.

Yedi atlı adam, atlarını Black Saber Şerifi’nin binasının önüne bağladılar. Üç kişi içeri girdi: Fenton, Liam ve Grant. Diğerleri dışarıyı gözetlediler: Armando, Clint, Kaz ve Pollard. İçeride de şerif ve bir ‘kanun adamı’ daha vardı. Şerif bir masanın arkasında oturuyordu. “Ne istiyorsunuz siz?” dedi sinirle. Fenton masanın önündeki sandalyeye oturdu. “Merhabalar Şerif Carlyle. Sizinle bir şey konuşmak istiyorduk.” Şerif silahını çıkardı ve kabzasını masaya vurdu. “Benim kanunsuzlar ile konuşacak hiçbir şeyim yok! Biz kanuna çalışırız, size değil!” “Bak Carl, sana sadece bir soru soracaktım; ama beni sinirlendirdiğin için Whitterman trenini kaçırıp Silver Saber’ı koruyan tüm kanun adamlarını öldüreceğim.” dedi, sakın ve kararlı bir tonla. Liam silahını çıkardı o sırada ve şerif yardımcısının kafasına sıktı. Şerif silahını, tam da Fenton’a doğru nişan alacaktı ki Grant, şerifin eline hızlıca bir tekme attı ve şerifin silahı yere düştü. Fenton silahını çıkardı hemen, şerif ayağa kalkmaya yeltendiği anda da Grant onun

çenesine yumruğu patlattı. Yaşlı şerif sandalyesinin üstüne düştü. Fenton şerifin kafasına nişan aldı ve ateş etti. Cesedi sandalyeden kayıp yere düştü, yerlerde kan akmaya başladı. Fenton, Liam ve Grant hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktılar. Hiçbiri, herhangi bir şey sormadan atlarına bindiler ve onları kasabanın dışına sürdüler.

Altı at, ikili sıra halinde koşturuyordu. Önlerindeyse Fenton ve onun siyah Arap atı bulunuyordu. Hepsi, artlarından kovalayan varmışçasına koşturuyorlardı. Tren raylarına yaklaşmışlardı. Fenton atını yavaşça durdurdu. Diğerleri de öyle yaptılar. Atlar yan yana duruyorlardı. Hepsi küçük bir tepenin üstündeydiler. Tren raylarını izlediler birkaç saniye. Fenton etrafındaki adamlarına baktı. “Güzel.” dedi. “Hepimiz bir tren nasıl soyulur biliyoruz. İçeride fazla adam olacağı kesin, o nedenle dikkatli olun. Clint ve Armando, siz treni durdurmakla sorumlusunuz. Ön tarafa gidin ve makinisti ister öldürün, ister tehdit edin. Onu size bırakıyorum. Sadece dikkatli olun ve ölmemeye çalışın. Anladık mı?” Hepsi ‘evet’ anlamında kafasını salladı. Fenton, Pollard’ı görmek için kafasını eğdi. “Anladın mı Polo?” Pollard birden hoptu. Büyük cüssesine göre küçük bir atı vardı. Atı durduğu yerde yoruluyordu Pollard’ı taşırken. “Hah?” diye yanıtladı. Fenton iç çekti ve kafasını geri kaldırdı. Kendi kendisine fısıldayarak: “Peki, çok güzel.” dedi.

Tren haydutlara yaklaşıyordu. Fenton etrafına baktı. “Hadi oğullarım, kendimize bir iki Whitterman öldürelim!”

diye bağırdı. Hepsi atlarını tepeden aşağıya doğru sürmeye başladılar. Atlar altlarındaki sapsarı bozkır toprağına vura vura, tepeyi koşarak indiler. Tren istifini bozmadan ilerliyordu ki, Whitterman'lar trenin içinden Fenton ve adamlarına ateş açmaya başladılar. Armando ve Clint trenin ön tarafına doğru sürdüler. Diğerleri trenin camlarına yaylım ateşi açıp Whitterman'ları sersemlettiler. Ardından hemen atların üstünden trene atladılar. Trene atladıktan sonra siper alıp üstlerine açılan ateşe silahlarıyla karşılık vermeye başladılar. Armando silahını doğrulttu ve makinisti kasıklarından vurdu. Makinist olduğu yerde acı içinde yere düştü. Clint ve Armando da trene atladılar. Clint freni tuttu ve kendisine doğru güçle çekti. Tren hızla yavaşlamaya başladı. Whitterman'lar şaşkırdılar. Fenton ve grubu bu fırsatı kaçırmayıp o vagonu Whitterman'lardan temizlediler. Sonrasında tren durdu. Yedi kişilik ordu, diğer vagonları aramaya başladılar. Diğer vagonlardan sadece üç kişi çıktı. Hepsini dışarı çıkarıp yan yana dizdiler. Fenton baktı. Silahını çıkardı ve birini hayalarından vurdu. Adam acı içinde bağırdı ve ellerini kasıklarına götürerek yerde yuvarlanmaya başladı. Fenton diğerlerine baktı. "Hayatınızın son dakikalarını bu şekilde geçirmek istiyorsanız bende mermi çok!" dedi. "Üstlerini arayın şunların." diye Armando ve Clint'e emretti. Armando ve Clint, bulduklarını ceplerine attılar. Fenton, silahını adamların kasık bölgesine kadar kaldırdı. "Eğer bir daha karşımıza çıkarsanız, sizi ve hayatta olan tüm tanıdıklarınızı öldürürüm. Anladınız mı?" Adamlar kekeleyerek bir şeyler

söylemeye başladılar. "T-tabii, tabii! An-anladık! L-l-laf e-etmek yok!" türünden kekelemelerle bölgeden uzaklaştılar. Fenton adamlarına baktı. "Treni buradan götürelim. İleride bir yerlerde dinlenecek bir yer buluruz. Clint, treni sen kontrol edeceksin. Pollard'a da kömür işini hallettir. Grant dışında herkes vagonlara dağılsın ve kimliklerini saklasınlar. Yüzünüzden bahsediyorum!" Herkes emredilene yaptı.

Fenton ve Grant, sandalyeleri yan yana çekmiş oturuyorlardı. Gecenin yarısına gelinmişti. Tren durdurulmuştu. Grant, Fenton'a baktı: "Bu trenle n'apmayı planlıyorsun?" Fenton dirseklerini bacaklarına koyarak öne yaslandı: "Plan şöyle; bu trenin içinde gördüğünüz gibi hiçbir şey yoktu. Oraya gittiğimizde hepimiz bir Whitterman gibi giyineceğiz ve rol yapacağız. Biliyorum, işler istediğimiz şekilde sonuçlanmayabilir ve içeride çok fazla adam olduğunu da biliyorum. Ama kampımıza gelip, bizi öldürmeye çalıştıkları olaydan sonra, onların sadece mallarını çalmak, bir dükkândan kitap çalmakla eşdeğer." Grant ona baktı: "Fenton, bunu yaparsak hepimiz öleceğiz." Fenton Grant'in gözlerinin içine baktı: "Bir şey olmayacak. Bana inan sadece." "Bak, kampta çoğumuzun kaybedecek şeyleri var artık. Salak Pollard'ın bile var. Karısı var. Bunu yapmayalım. Hepimizin kaybetmeye korktukları varken, böyle aptalca bir şekilde değerlilerimize veda etmeyelim." Fenton uzunca Grant'e baktı. Ardından: "Bu treni böylece bırakırsak kampa bir daha gelirler." Grant: "Onlar bize saldırmadan buradan tüymüş oluruz.

Kamp zaten yok oldu. Toplanmamız, hazırlanmamız gerekmiyor. Şimdi geri dönersek geceyi geçirir, sabah uyandığımızda, en fazla yarım saat içinde kamptan ayrılmış oluruz. Geç olmadan vazgeç Fenton.” Fenton ellerini ovuşturmaya başladı. Gergin gergin etrafına baktı. Grant’ın haklı çıkabileceği ihtimalini düşünmemişti hiç. “Neden kimse sesini çıkarmıyorken sende şikâyetler bitmek bilmiyor be Grant? Adamlarım bu işi yapmaya hazır olmasalardı, bana söylerlerdi değil mi? Senin bir sıkıntın varsa, in trenden.” Grant baktı. O da Fenton’ın yaptığı gibi öne yaslandı. “Eğer sizden sonra ölürsem, yalnız ölürüm. Bunu istemiyorum.” Fenton’ın yüzü güldü. “Tamam o zaman. Blue Hallow’u bastığımızda hepimiz yan yana öleceksek, ölürüz. Belki de bu bizim için en iyi ölüm şeklidir.” Grant gözlerini Fenton’dan uzağa çevirdi. Ayağa kalktı ve oturdukları üstü kapalı vagonun dışına çıktı. “Ölümün güzel bir şekli yoktur Fenton.” dedi. Fenton ona baktı. “Sen galiba bazen bir kanunsuz olduğunu unutuyorsun.” Grant, Fenton’a dönerek: “Biz kanunsuz olmaktan çıktık artık Fenton. Bu trende ben ve sen hariç herkesin kaybedecek bir şeyleri var. Bir şeyi kaybetme acısını, kanunsuz olmayı seçtikleri için, onlara hissettiremeyiz.” Fenton derin bir nefes aldı: “Bu tartışmayı bitiremeyeceğiz, biliyorsun değil mi? Bunlara sorsak gelmek istediklerini söyleyecekler. Bu grupta bir şey planlandı mı, o plan yerine getirilir çünkü. Bu, hep böyle olmuştur.” Grant bir sigara çıkarmıştı. Sigarayı dudaklarında tutarak kafasını salladı.

Sabah olmuştu. Herkes yeni uyanmıştı. Tren öylece duruyordu. Fenton bir vagonun kenarına oturmuştu. Diğerleri de uyanıp onun yanına geldiler. Hepsi yan yana oturup düşündüler. Fenton: “Planı bir daha anlatacağım; çünkü bazı değişiklikler yapmış olabilirim. Trenin yolunu değiştireceğiz. Blue Hallow istasyonunda durursak bizi orada işlerler. Treni başka bir raya çevirip durduracağız. Böylelikle Blue Hallow’a fark edilmeden girme şansı kazanırız. Başka bir şekilde girmemiz olanaksız. Her yerde Whitterman devriyeleri geziyor. Blue Hallow’a girdiğimizde de bir olay yaratırız. Nasıl bir olay olacağını tahmin edersiniz herhalde. Hazır mıyız peki?” Adamları ses çıkarmadılar. “N’oldu, bir şey mi var? Yapmak istemiyor musunuz?” Baktılar. Kaz: “Yok canım, sadece epey acıktık da.” Diğerleri de Kaz’a katılıyorlardı. Fenton güldü: “Tamam, onu halledebiliriz.”

Tren yeniden hareket etmeye başladı. Bir müddet sonra sağa saptı ve ilerlemeye devam etti. Sol taraflarında Blue Hallow gözükmeye başlamıştı. Kasaba yakınlarında devriye gözükmüyordu. Treni yavaşça durdurdular ve indiler. Hepsinin elinde uzunca tüfekler vardı. Gizlenerek kasabaya doğru yürüdüler. Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra kasabaya vardılar. Binaların arkasına siper alıp kasabada ne olup bittiğini gözetlediler. Bir sirk gösterisi vardı. Devriyelerin neden işlerinde olmadığı anlaşılıyordu. “Dikkatleri dağınık, bakın. Şimdi saldırırsak dikkatlerini toplamaları uzun sürer.” dedi Fenton.

Sirk gösterisi için bir sahne hazırlanmıştı. Üstünde bağlanmış bir zürafa vardı. Sahnenin arka tarafında dekor olarak kırmızı perdeler asılmıştı. Şovu yapan, komik bıyıkları olan, kısa ve cılız bir adamdı. Komik laflar söylüyor, eğitilmiş zürafasına hareketler yaptırmaya çalışıyordu. Fenton ve ekibi, gizlice gösteriye karşı siper alıp hazırlandılar. Fenton ayağa kalktı, silahını doğrulttu ve şovmeni dizinden vurdu. Adam bacağını tutarak sahneden aşağıya düştü ve bayıldı. Sonra diğerleri de silahlarını siperlerinden çıkarıp ateş etmeye başladılar. Whitterman'lar siper almaya çalışırken bazıları vurulup etkisiz hale geldiler. Zürafa bağlandığı yerde debelenmeye başladı. Ama bağını koparıp kaçmayı başaramıyordu. Fenton adamlarına baktı: "Clint, yanındaki binanın tepesine çık ve dürbünlü tüfeğini kullan! Armando ve Pollard, şu sahnenin oraya gideceksiniz ve bizim ilerlememizi kolaylaştırmak için Whitterman'lara rastgele ateş açacaksınız. Diğerleri benimle hareket edecek. Anlaşıldı mı?" Hepsi kafalarını salladılar ve harekete geçtiler. Clint, gizlice binanın üstüne çıktı ve dürbünlü tüfeği ile karşıdaki düşmanlarına ateş açtı. Armando ve Pollard siperden çıkıp sahneye doğru koşurdular. Pollard hızlı koşamıyordu. Bacakları küçüklükten bu yana sakattı. Bundan yararlanan bir Whitterman Pollard'a dört el ateş etti. Üçü de ciğerlerine isabet etti. Diğer mermi ise sahnedeki perdeyi sıyırdı. Merminin ivmesi perdenin yanmasına sebep oldu ve alevler dağılmaya başladı. Alevler zürafanın ipini yaktı ve ip koptu. Zürafa yanan ipi boğazına dolanmış ve yeleleri

tutuşmuş bir halde koşturup uzaklaştı. Pollard bu sırada bağırıp hareket etmeye çalışıyordu ki ayağı takılıp yere yapıştı. Armando bağirmaya başladı. Fenton sinirlenince, gür sesiyle bağırdı. Ayağa kalktı ve düşman olarak algıladığı her şeye şarjörlü tüfeğiyle ateş etti. Şarjörü bitene kadar ateş etmişti. Sinirden gözlerini pörtleterek bakıyordu etrafa. Şarjörünün boşaldığını anladığından siperine geri döndü. Gözlerini ovuşturup etrafa baktı. Liam ona bakıyordu. Clint ateş etmeye devam etti. Armando da ateş ediyordu. Grant, Fenton'ın yanına gitti. Fenton'a: "İyi misin sen?" diye sordu. Fenton baktı: "Hayır, bu heriflerin soyunu kurutacağım!" Tüfeğini hızlıca doldurdu ve pozisyonunu değiştirdi. Bir binanın duvarından siper aldı. Artık Whitterman'lara daha yakındı.

Clint'in durduğu çatıda bazı sesler duyuluyordu. Grant yukarı baktı. "Clint n'oluyor?" diye bağırdı. Hemen o anda Clint'in, bir Whitterman ile dövüştüğünü gördüler. Fenton: "Hey!" diye bağırdı. Tam o sırada herif Clint'i çatıdan aşağıya itti. Clint sol kolunun üstüne düşmüştü. Bağirmaya başladı. Kolunun kırıldığı kesindi. Fenton tüfeğini hızla kaldırdı ve şarjörünü adamın üstüne boşalttı. Adamı yedi yerinden vurmıştu. Adam oracıkta yere düşüp öldü. Armando dışında diğer herkes, hızlıca, kalan Whitterman'lara ateş açtılar. Çoğunu öldürmüşlerdi. Ardından, hepsi Clint'in yanına koşturup geri döndüler. Kolunun kırıldığını anlamışlardı. Clint, Fenton'a baktı: "Bunu atlatırım; fakat Whitterman'ları Del Baldao'dan defetmek için Pollard'ın ölmesine veya benim kolumun

parçalanmasına gerek yoktu, değil mi?” Fenton baktı: “Bak oğlum, bunu yapmasaydık bu herifler geri gelip küçük Denzel dahil hepimizi avlardı. Nasıl oluyor da bunu aranızdan kimse öngöremiyor, ha?” Grant tek kaşını kaldırdı: “Yani sen Pollard’ın ölmesini hoş görmemizi mi bekliyorsun?” “Hayır tabii, ama olan oldu artık. Bu planı sizi korumak için yaptım. Birileri ölsün diye değil!” Fenton sinirlenmişti. Pollard’ın ölüşünde hatasının olduğunu biliyordu; ama bunun yüzüne vurulmasından pek hoşlanmadığı kesindi. “Pollard’ın cesedini trene götürelim. Clint’e de yardım edin. Bu treni buradan kaçıp gitmek için kullanabiliriz.” Adamları susup onu dinlediler. Fenton ve Liam, Pollard’ın cesedini trene taşıdılar. Diğerleri homurdanarak Clint’e yardım ettiler. Herkes trene bindikten ortadan kayboldular.

Treni kampın yakınındaki bir noktada bıraktılar. Kaz, kamp sakinlerine haber vermek için kampa doğru koştu. Diğer herkes Pollard’ı içine gömmek için bir çukur açmaya başladılar. Kaz, kampta kalanlar ile birlikte geri döndü. Pollard’ın karısı Helenabeth kocasının cesedini gördü. Kadın da Pollard gibi kaçtı; ağlamamasının nedeni bu olmalıydı herhalde. Kadın, hızlıca Fenton’ın yanına gitti ve yüzüne tokadı indirdi. “Kocamı ölüme gönderdin! Seni şeytan!” diye bağırdı. Fenton, Helena’nın deli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden dediklerini ciddiye almamaya çalıştı. Diğer kadınlar Helena’nın yanına toplandılar ve onu sakinleştirmeye çalıştılar.

Pollard’ı gömmüşlerdi. Fenton tüm kampın önünde bir şeyler konuşuyordu. “...bunu sizin güvenliğinizi sağlamak için yaptım. Neden yıllardır yanımdayken, şimdi bir kaybımız var diye bana sırtınızı dönüyorsunuz?” Fenton, yıllardır arkadaşları olan kamp sakinlerine baktı. Hiçbiri konuşmadı, ama Fenton onların ona tehditkârca baktıklarını fark etti. Sözü bitirdikten sonra öksürüp boğazını temizledi. “Hadi, trene binin de gidelim buralardan.”

Herkes trene bindi. Treni artık Armando kullanıyordu. Fenton Armando’ya: “Batı’ya doğru sür oğlum!” diye seslendi. Yola çıkmalarının üstünden dört saat geçmişti. Üstü kapalı olan vagon, bir evin salonu işlevini görüyordu. Vagon kocamandı. Clint, Grant ve Fenton birlikte oturuyorlardı. Fenton bir şeyler anlatıyordu: “Bir veya iki saat sonra del Baldao sınırına varmış olacağız. Benson orada, bizi karşılayacak adamımızdır. Sınırdan kolayca geçip gideceğiz. Umarım bu planımda da bana meydan okumaya çalışmazsınız; çünkü yanlış gidebilecek bir şey yok.” Clint ve Grant cevap vermeden dinlediler. Fenton buna sinirlendi: “Ne o, hâlâ mı? Siz de beni ancak kusursuz olursam seversiniz zaten!” diye bağırdı. Hepsi ayağa kalktılar. Grant: “Hayır, biz seni asla bozguna uğratmayız: fakat hepimiz sana demiştik, bu planın kötü bir sonla biteceğini. Bunu yapmadan da buradan çıkıp gidebilirdik.” Fenton sakinleşmeye çalıştı. Kavga etmekten sıkılmıştı ki bu tartışmayı bitirmek amacıyla konuşmayı bıraktı. Yeniden yerine oturdu: “Bakın, sadece hayatımıza devam edelim, tamam mı? Pollard’ın

ölümüne hepimiz üzüleceğiz; fakat birinin üstüne suç atmaya hiç gerek yok. Değil mi?” Clint ve Grant uzatmamak için: “Biz zaten seni suçlamadık. Sen yanlış anlıyorsun.” dediler. Fenton rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı. Clint ve Grant’e veda edip diğer bir vagona geçti. Arkadaşları oturmuş, acıklı şarkılar söylüyorlardı. Armando gitarını tıngırdatıyordu. Fenton yanlarına gitti.

Hepsi ona baktılar. Helena ona pek kötü bir bakış attı. Fenton, herkesin kendisine bakmasından rahatsız oldu: “Ne o, gelmeme izin yok mu?” Armando: “Hayır tabi. Otur şuraya canım.” deyince, Fenton yavaşça oturdu. Kadınlar şarkı söylemeye devam etti, Armando da gitarını çalmaya. Bir müddet sonra Clint ve Grant onlara katıldı ve hepsi birlikte şarkı söylemeye başladılar.

2. BÖLÜM “ÇALILAR”

Eğlencelerinin ardından iki saat geçmişti. Sınıra yaklaşmışlardı. “Eskiden sınırlarda kontrol filan olmazdı. Özgür bir ülkeydik.” dedi Grant. İleride bir istasyon vardı. Burada kontrol ediliyordu, sınırı geçecek trenler. Epey kötü işler dönerdi bu tür istasyonlarda. Burada işlenen günahlardan en popülerleri “bahşiş”ti. Tren yavaşlamaya başladı ve istasyonda durdu. Fenton vagonun zıplayarak aşağıya indi. İstasyon şefi Bay Franklin, Fenton’ı karşıladı. Ak saçları ve sakalları vardı. Pala bir bıyığa sahipti: “Merhaba Fenton.” Fenton elini uzattı: “Eldon Franklin, merhabalar! Nasılsınız?” Franklin, keyifsiz bir yüz ifadesiyle Fenton’ın elini sıktı. Fenton istasyonun içine baktı. “Benson Jean-Françoise’ydı değil mi adamın?” Fenton şaşırarak Franklin’e baktı. “Benson tutuklandı. Şimdi treninizi kontrol etmem gerekiyor.” diye devam etti Franklin. Fenton neye uğradığını şaşırmişti. “Ne?” diyebilirdi sadece. “Ne de olsa, çekirge bir sıçrar iki sıçrar, sonra da... Değil mi Fenton? Onu ben

tutuklattım.” Franklin sırtıyordu. “Bak Frank, biz eski dostlarız. Bırak geçelim.” Franklin bu defa güldü: “Hiçbir zaman dost olmadık Fenton. Benim vicdanıma bu şekilde dokunamazsın. Dokunsan da, vicdanım her zaman parayı arzulayacaktır.” dedi. Fenton adamlarına saldırmaları için işaret verdi. Liam Franklin’i kuyruk sokumundan vurdu. Adam anında yere düştü. Silah sesini duyan dört kanun adamı istasyondan çıkıp ateş açmaya başladılar. Fenton hızlıca trene bindi. Silah seslerini duyan Armando treni çalıştırdı. Kanunsuzlar ve kanun adamları arasında çatışma çıktı. Fenton, altıpatlarını çıkardı ve ateş etti. Sakatlanan Franklin yerde sinirle bağırıyordu. Grant, açıkta duruyordu. Bir kanun adamı nişan aldı ve onu dört kere vurdu. Grant bağırды ve yere düştü. Ölmüş gibi görünüyordu. Fenton hiçbir şey söylemeden silahını doğrulttu ve kanun adamlarına rastgele ateş açtı. Hiçbiri isabet etmemişti.

Tren gitgide hızlanırken Fenton, Grant'in cesedinin yanına diz çöktü. Grant'i kollarından tuttu ve cesedi sarstı: "Grant, Grant!" diye bağırdı. Cesedi daha sert sarstı. Yine bir şey olmuyordu. Çocukluk dostunun öldüğünü görünce, kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Grant'e sarıldı. Kafasında Grant'in sesi çınladı: "Her şey senin suçundu!" Fenton kafasını sağa sola salladı önce, sonra da kollarından tuttuğu cesedi silkeledi. Aniden sinirlendi, cesedi trenden aşağıya fırlattı. Herkes ona bağırıyordu.

Kaz, Fenton'ın yanına giderek yumruğu yüzünde patlattı. Yediği yumrukla sarsılan Fenton'ın göğüs kafesinden bir çekmece fırladı. Çekmecenin içinde, kırmızı bir hançer duruyordu. Fenton derinden gelen sesler duymaya başladı o sırada. Sesler ona: "Öldür şu haini!", "Onları yıllardır koruyup kolladın, şimdi ilk hatanda seni bozguna uğratıyorlar. Öldür onu, öldür!" diyorlardı. Fenton çekmecenin içindeki hançeri aldı. Aldığı gibi, çekmece kapanıp kayboldu. Kaz ona tekme atmayı denediğinde, Fenton bacağından tuttu onu ve düşürdü. Sonra üstüne atlayıp hançeri boğazına sapladı. Hançeri çıkardı: "Günlerce beni iğneleyen bakışlarınızla tehdit ettiniz, şimdi cezasını çekeceksiniz!" diye bağırdı. Clint, Fenton'a nişan almıştı. Onu bacağından vurdu. Fenton bağırmağa başladı. "Sakinleş artık." dedi Clint, epey ciddi bir tonlama ile. Fenton ayağa kalktı. Kalktığı gibi, vurulan bacağından da bir çekmece açıldı bu kez. Çekmecenin içinde kendi silahı duruyordu. Sesleri yeniden duymaya başladı. "Bu herifin işi Pollard

ve Armando'yu korumaktı. Pollard onun yüzünden öldü! Asla merhamet gösterme!" dedi sesler Fenton'a. Fenton kaşlarını daha fazla çattı ve silahı çekmecedan çıkardı. Tam nişan alacaktı ki Clint, Fenton'ın vücudunda iki delik daha açtı. İki kurşun da Fenton'ın karnını deldi geçti. Fenton bağırarak yere düştü. Clint onu tekmeleyerek trenden aşağıya attı. Trenden düşen Fenton yerde yuvarlandı ve bir çalılığın içine saplandı.

Uyandığında atı yanı başındaydı. İçinde uyuduğu çalılığı kemiriyordu at. Fenton zorlanarak çalılığın içinden çıktı. Zar zor ayağa kalktı ve atının boynunu okşadı. Kendi yüzü ve elleri toz içindeydi. Kıyafetleri de yırtılmıştı. Zorlanarak atına bindi ve ayağındaki mahmuzları atının karnına değdirdi. At yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Fenton etrafa bakınıyordu. Bir şey arıyormuş gibi çeviriyordu gözlerini uzaklara doğru. Kendine geldikten sonra mahmuzları daha sert vurdu ve atı ile hızlıca uzaklaştı.

İZLENİM-MADRİD/MÜDÜR YARDIMCISI NEŞE GÜR

Kısa bir süre önce, okulumuzun Erasmus Projesi kapsamında, dünyanın en çok turist çeken beş ülkesinin önemli şehirlerini gezme fırsatı buldum. Her biri kendine has, oldukça güzel özellikleri olan bu ülkeler İspanya, Çekya, Slovakya, Avusturya ve Almanya idi. Her bir ülkeyle ilgili sayfalar dolusu şey yazılabilir; ancak bu yazı okul dergimizle sınırlı olduğu için Madrid'i ancak anlatabildim.

Proje kapsamında ilk gideceğimiz ülke İspanya idi. İspanya ile ilgili araştırmalara başladık. İspanya -resmî adıyla İspanya Krallığı- Avrupa'nın güneybatısında, İber Yarımadası'nda, güneyde ve doğuda Akdeniz'e, kuzeyde ise Atlantik Okyanusu'na kıyısı olan; Portekiz, Fransa, Andorra ve Birleşik Krallık (Cebelitarık) ile komşu olan; 17 özerk bölgeden oluşan, 50 ili bulunan bir ülke. İspanya parlamenter demokrasi şeklinde örgütlenmiş bir anayasal monarşi rejimi ile yönetilmekte. Başkenti ise Madrid.

Proje kapsamındaki ilk kursumuz İspanya'nın Sevilla şehrindeydi; ancak bu şehir Türkiye'den doğrudan uçuş bulmak çok zordu. Bu zorluğa paralel olarak da fiyatlar oldukça artmaktaydı. Bu nedenle aktarmalı uçuşları tercih etmek zorunda kaldık. Aslına bakarsanız havaalanı ve otel transferleri gerilimli ve yorucu olacak olsa da daha çok şehir göreceğim olmak beni ziyadesiyle mutlu ediyordu. İlk rotamız Malaga üzeri Sevilla idi; ancak Madrid-Sevilla rotasının çok daha ekonomik olduğunu fark ettik. Üstelik Madrid başkentti ve bu nedenle görülmeyi daha fazla hak ediyordu.

Gideceğimiz yer kesinleşince otel rezervasyonu için bilgisayar başına oturup Google haritalardan Madrid'i açtım. Madrid'in merkezinin iç içe geçmiş halkalardan oluşan ve örümcek ağı gibi sarı yollarla çevrili olduğunu gördüm. Hemen Ankara'ya baktım ve ister istemez iki başkenti kıyaslamaya başladım.

Madrid halka halka sarı yollarla çevriliyken Ankara'nın çevresinde ne yazık ki sadece bir halka vardı. Bu halka, biz Ankara'da yaşayanların çok iyi bildiği çevre yolu idi. Hemen iki şehrin yüz ölçümlerine baktım. İki başkent arasında yüzölçümleri arasında kayda değer bir fark yoktu. İki başkenti bir de nüfus olarak kıyaslamak istedim. Madrid'in güncel nüfusu 3 milyon, Ankara'nınki ise 5 milyon civarında idi. Ankara nüfus olarak neredeyse Madrid'in iki katı büyüklüğünde bir nüfusa sahipti.

Yurtdışına otomobilimizle gidemediğimiz için ulaşımı nasıl çözebileceğimizi belirlemek gerekiyordu. Öyle ya, çevre yolların fazla olması ne işimize yarayacaktı, bize gerekli olan şehir içi ulaşımıydı. Otelimizi duraklara yakın yerlerden bulmamız gerekiyordu. Hemen Madrid'deki metro ve otobüs iç hatlarına baktım, ardından da Ankara'ya.

Madrid'de yoğun metro hattından başka ulaşım için bir de tramvay hattı vardı. Yaşamını Ankara'da geçiren bizler için tramvay kavramı yabancı bir kavramdı.

Haritalara bakarken başka bir şey daha dikkatimizi çekti: renk. Ankara'da sarı renk yoğundu. Ankara'daki yeşil alanlara baktım, biri Atatürk Orman Çiftliği, diğeri ise ODTÜ Ormanıydı. Bu ikisi dışında da adını yazacak başka bir yeşil alan galiba yok. Oysa Madrid'de homojen biçimde şehre dağılmış yeşil alanlar görülmekteydi.

Yurtdışına çıkmadan yaptığımız araştırmalara göre, hemen hemen her yerde ücretsiz WiFi olacaktı; bu nedenle, telefon hatlarımızı yurtdışı görüşmeye açtırıp fazladan masraf yapmamıza gerek yoktu. Telefonlarımız uçak modunda kalabilirdi. Çevrimdışı kullanabileceğimiz Google çeviri programını ve haritaları da telefonlarımıza indirmemiz tavsiye edilmişti. Bizler de tavsiyelere uyduk.

Seyahat günü gelip çattı ve gece saat 04.00 gibi evden çıktık. Öğlen saatlerinde nihayet Madrid'deydik. Havaalanından otelimize gitmek için taksiye binmeden önce çeviri programını hazır ettik. Taksiler Türkiye'deki gibi sıradaydı ve sıradaki taksiye bindik. Taksiler pandemi nedeniyle üç kişiden fazla yolcu kesinlikle almıyordu, şoförün yanı boş kalıyordu. Otelimizin yerini tarif ederken İngilizce konuşmak istedik ancak taksi şoförü -daha sonra karşılaşacağımız diğer şoförler, tezgâhtarlar ve satıcılar gibi- çat pat bile olsa İngilizce bilmiyordu. Madrid'de ve hatta İspanya genelinde İngilizce bilinmiyordu. Her ne kadar Google haritaları kullansanız da mutlaka birilerine bir yerleri sormanız gerekiyordu. Kısa bir zamanda köpek gezdiren spor kıyafetli gençlerin İngilizce bildiğini fark ettik ve bir şey sormak istediğimizde hep bu profildeki kişileri seçtik.

Madrid'deki otelimiz son derece eski bir binanın restore edilmiş hali idi. Dikkatimizi ilk çeken, tüm binaların kapılarının kocaman iki kanattan oluşmuş olmasıydı. Sanki zamanında o binalar birer şatoydu ve kapılardan da atlı şövalyeler geçmişti. Bir anda -ister istemez- zamanda yolculuk yapıp hayalinizdeki ortaçağa gidiveriyorsunuz. Otelin iç kısmı da yeni ile eskinin muhteşem buluşmasını sergiliyordu. Ahşap merdivenlerden odamıza doğru çıkarken hayallerimiz iyice derinleşmişti. Derken odamıza geldik ve rüya kısa bir süreliğine bitti. Çünkü oda koridorlara kıyasla son derece modern dizayn edilmişti. Odada televizyon da vardı. Bir an odada televizyon olması anlamsız geldi; çünkü dilini bilmediğimiz bir ülkede ne izleyebilirdik ki? Yine de yerleşmeye çalışırken ses olsun diye televizyonu açtık. Açtık ama açar açmaz da bir şok yaşadık. Televizyonda Türkiye'de reytingi yüksek olan bir dizi "Love Is In The Air" adıyla oynuyordu. Türk dizilerinin yurt dışında çok fazla rağbet gördüğünü duymuştuk ama şahit olmak da nasip olmuş oldu.

Şaşırdığımız bir başka şey de yazarımız Elif ŞAFAK'ın yeni kitabının İspanya'nın ünlü kitapçısının vitrininde yer alması ve üstelik de kocaman bir yer kaplıyor olmasıydı. Sonradan öğrendiğimize göre reklamı yapılan bu kitap, o sıralar İspanyada en çok satan kitaplar arasındaymış.

Bahsetmeden geçilemeyecek bize dair bir başka konu da Türk lokantaları. İspanya'da hemen hemen her caddede bir Türk lokantası görmemiz mümkün ve yemek fiyatları da oldukça uygun; ancak yöresel yemekler yemek, yeni tatlar tatmak her zaman daha cazip değil midir?

Özellikle bir vejetaryen olarak ben, içinde hiç hayvan eti olmayan ton balığı, hamburger, sosıs ve salam yemeği tercih ettim; çünkü bunları Türkiye'de bulma şansımız hiç olmadı ve uzunca bir zaman da olmayacak gibi. Gerçekten İspanya'da vegan ve vejetaryen olarak hiç aç kalmıyorsunuz. Seçenekler son derece fazla. Marketlerde ambalajlı pek çok soğuk yemek bulabileceğiniz gibi, salt vegan ürünler satan marketler dahi var ve hatta sıcak yemek yiyebileceğiniz restoranlar ve fastfoodcular da oldukça fazla.

Sadece Madrid'de veya İspanya'da değil, Avrupa'nın genelinde veganlığın ve vejetaryenliğin bu kadar yaygın olduğunu görmek, kendi adıma ve yenilen hayvaller adına çok sevindirici. Bir inek, bir koyun ve hatta bir domuz da kedi ve köpek kadar seilmeyi ve yenmemeyi hak etmiyor mu acaba? İspanya'da bu sevgi mertebesine ulaşmayı başarmış inek ve koyun görmesek de domuz görmeyi başardık. Bize şartıcı gelse de İspanya'da insanlar kedi ve köpek gibi domuz da besliyorlar.

Yemek konusuna devam edeceğim ancak hayvanlarla ilgili önemli bulduğum bir başka konuyu paylaşmak mecburiyetinde hissediyorum kendimi. Madrid'de, bir ara caddede yürürken, önümüze İngiliz Kısa Tüylüsü denilen sarı gözlü, gri tüylü oldukça sevimli bir cins kedi çıktı. Kediyi sevmeye başladık. Yanımızdan genç bir kadın geçip gidiyordu ki ya kediyi tanıdı ya da bizim yabancı olduğumuzu anlayıp geri döndü. O da kediyi sevmeye başladı. Bir yandan kediyi

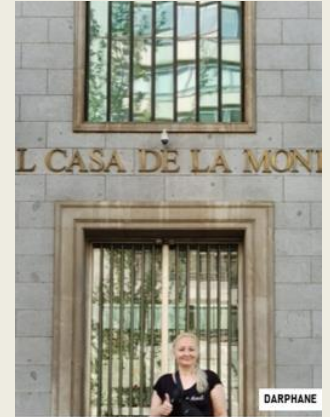
seviyor, bir yandan da cep telefonunu çıkarıp kedinin fotoğraflarını çekiyordu. Sonra bir yere telefon etti. Kedi için onu sevmekten başka yapabileceğimiz bir şey olmadığı için oradan yavaş yavaş ayrılmaya başladık; ama o genç kadın kedinin başından hiç ayrılmadı. O an fark ettik ki sokaklarda hiç başıboş hayvan yoktu, bu nedenle kedi de bir sokak hayvanı olamazdı, mutlaka evden kaçmış bir kediydi ve onu sahibine kavuşturacak bir sistemleri vardı. Önemli bir başka tespitimiz de sokaklarda hiç başıboş çocuk olmamasıydı. Hatta sokaklarda neredeyse hiç çocuk görmedik diyebiliriz. Özellikle de ergen dediğimiz yaş grubundan kimseyi görmedik sokaklarda.

Yemek konusuna tekrar dönelim. Yöresel yemeklerden ve yemek kültüründen bahsetmek gerekirse; İspanya'da sabahları kahve, kruvasan ve portakal suyu vazgeçilmez üçlü denilebilir. Bunun yanında tortilla denilen -bizim patatesli omletimiz- oldukça yaygın olarak tüketilen bir yemek. Marketlerde paketlenmiş olarak da satılan tortilla, adeta peynir gibi bir kahvaltılık klasığı. Öğlen ve akşam yemeklerinde farklı mezelerin bir tabakta sunumu olan Tapas yenildiği gibi, Gaspacho denilen soğuk çorba da içilmekte. Bu çorba bizdeki ezme ile neredeyse aynı tada sahip; ancak içinde ezmeden farklı olarak salatalık da var. İspanya'da tatlı olarak da Churros yaygın olarak tüketilmekte. Churrosu, bizdeki şerbetsiz tulumba tatlısı ile çikolatalı puding ikilisine benzetebiliriz.

ÜNLÜ DİZİNİN KOSTÜMLERİNİ SATAN BİR MAĞAZA

Yemekleri bir yana, İspanya denilince akla hemen boğa güreşi, arena, futbol, Flâmenko ve Siesta gelse de benim aklımda bambaşka bir şey vardı: Bir an önce, en son izlediğim dünya çapında ünlü olmuş İspanyol dizisinin çevrildiği iki önemli binayı görmek! Bunlardan biri İspanya Merkez Bankası (Banco de España), diğeri Darphane (Fábrica Nacional de Moneda y Timbre) idi. Projedeki arkadaşlarım Toledo'yu gezmeye gitseler de ben bu iki binayı görmek için Toledo'yu görmekten vazgeçtim. Ne kaybettiğimi asla bilemeyeceğim; ancak gördüğüm bu iki muhteşem binayı asla unutmayacağım.

İSPANYA MERKEZ BANKASI

Darphane dışarıdan oldukça sade bir bina olsa da içinde dev bir tarih ve aynı zamanda hazine gömülü idi. Bir kısmı müzeye dönüştürülmüş darphanede, ilk basılmış paradan günümüz paralarına kadar paranın tarihini görmek mümkün oldu. Merkez Bankası Binası ise dış görünüşü ile yeterince büyüleyici olduğundan Madrid'i temsil eden yegâne yapılardan biri olmayı çoktan başarmıştı. Madrid böylesine büyüleyici binalarla dolu, son derece güzel bir şehirdi. Binaların hem içi hem dışı iğne oyası gibi ince ince işlenmişti, zariflerdi ve gerçekten hayranlık uyandırıyorlardı.

Darphane gibi daha pek çok yapı aynı zamanda müze idi. Madrid'de kiliselerin çoğu da aynı zamanda müze idi. Kiliselerin cemaatinden değilse-niz, kiliseye ücret ödeyerek girmeniz gerekiyordu. Bazı kısımlar da bu nedenle kapalıydı ancak kapalı kısımlarla ilgili merakınızı giderebiliyordunuz; çünkü bir kısmına ya cam yapılmıştı ya da parmaklık. Böylece o muhteşem görsel şölenlerden mahrum kalmıyor ve verdiğiniz paranın hakkını fazlasıyla alıyordunuz.

Madrid'in bir başka özelliği, büyük ve ünlü parkları ile meydanlarının olması. Gezilecek bu kadar cezbedici yer varken insanların evde vakit geçirmesi pek mümkün olmasa gerek.

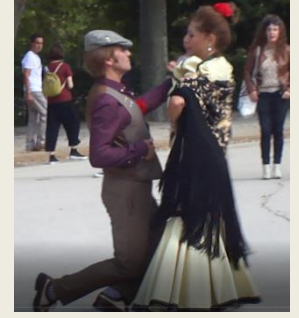

Sokakta maske takmak zorunlu olmadığından insanların duygularını rahatlıkla gözlemlene olanağı da bulduk. Sokaklardaki insanların neredeyse tamamı sanki bizim gibi oraları gezmeye gelmişti. Kimsenin bir yere yetişme telaşı ve koşuşturmacası yoktu. Herkes elini kolunu sallaya sallaya rahat rahat geziyor, duruyor, dinleniyordu. Önünde sandalye ve masası olan kahve dükkânları oldukça boldu. Madrid'de hiç görmediğimiz kadar çok sokak sanatçısı gördük.

Heykel gibi saatlerce kıpırdamadan durabilen sanatçılar olduğu gibi, enstrüman çalıp şarkı söyleyenler ve hatta dans edenler de vardı.

Canlı flemanko gösterisini ilk kez sokakta izledik. Gaudi, Cervantes, Picasso, Salvador Dali, Lorca ve daha nice ünlü sanatçının yaşadığı İspanya'da, sanattan uzak kalma olasılığınız neredeyse hiç yoktu.

Sanatla ve sanatçıyla yoğun bir şehirde bir giysi dükkânın vitrininde keman çalan bir kemancı görmek bizim için şaşırtıcı olsa da insanlar orada durup hiçbir şey almadan da keman dinleyebiliyordu. Metroda yüksek sesle şarkı söyleyen veya enstrüman çalan gençleri kimse yadırgamıyordu.

Bu arada metrodaki vagonların uç kısımları, evcil hayvanı olanlarla bebek arabası taşıyanlara ve engellilere ayrılmıştı. Madrid'de yaklaşık iki gün boyunca günde 30.000 adım atarak

gezdik, dolaştık. Ünlü tüm yapılarını, parklarını, meydanlarını gördük. Büyüleyici güzellikleri gölgeleyecek nerdeyse hiçbir olumsuzluk yaşamadık. Yaşadığımız tek olumsuzluk, saat 18.00'de tüm dükkânların; hatta büyük marketlerin kapanmasıydı. Neyse ki Uzakdoğuluların işlettiği Alimentasyon denilen -bizdeki bakkallar- yerler 7-24 açıktı.

Yerlerde tek bir çöp parçası görmedik. Araç sayısı fazla olsa da trafiğin sıkıştığına hiç şahit olmadık. Her yerde bisiklet ve yaya yolu mutlaka vardı. Karşıdan karşıya geçerken kaldırıma çıkmak, yani basamak çıkmak zorunda kalmıyorduk; çünkü kaldırımlar neredeyse yol seviyesinde idi. Gezerken doya doya etrafı izleyebiliyorduk, ayağımızın takılacağı ve düşebileceğimiz hiçbir yükselti yoktu. Sevilla'daki gibi, Hop on-Hop Off denilen üstü açık çift katlı otobüslerle şehir turu Madrid'de pandemi nedeniyle kaldırılmış olsa da metro ve tramvay ağı oldukça yaygın olduğundan gitmeyi planladığımız her yere rahatlıkla gidebildik.

Madrid, ortaçağ etkisi yaratan mimarisini ve zengin kültürel mirasını bozmadan son derece modern bir altyapı kurmayı başarmış, büyüleyici bir şehir. Şehircilik anlamında en üst düzeyde politika üretenlerden uygulayıcılara kadar her kesimden insanın kısa bir süreliğine de olsa gezip görerek yaşaması gereken örnek bir başkent olmasının yanında; nasıl bir yerde yaşarsam mutlu olurum, sorusuna yanıt arayanların da mutlaka görmesi gereken bir şehir.

ÖZGÜRLÜĞÜN YOLU

Bölüm I

Engin Denizlerde

Apollo'nun rahibi götürüldü krala hediye olarak, Argos Filosu ile. Yalvardı elinden alınmış özgürlüğü için; fakat umursayan olmadı feryatlarını. Phoebus dua etti Tanrılara, Yunan ordusu vebayla dizginlensin diye. (İlyada Destanı, Kitap 1, 1-100. sayfa özeti)

“Tüm Yunan dünyası, O'nun hid-detü altında çökecek!” diye başladı kâhin. “Ödeyeceksiniz göklerden yıldırımlar indiğinde günahlarınızın bedelini!”.

Truva'da büyük kayıplar sonrası, Yunan büyükleri arasında bir meclis toplantısı düzenlendi. Generaller ve yöneticiler savaş taktikleri tartışırken kâhinler, Tanrılardan gelen kehanetleri paylaşıyordu. Herkes kehanetleri saygıyla dinlerken bir kişi kâhinlerin sözlerine karşı çıktı: Boetia'nın Yöneticisi Alexandros. “Yozlaşmış Delphi kâhininin sözlerine inanıyor musunuz gerçekten? Priam'dan rüşvet alıp savaştan çekilmeniz için size yalanlar söylemediğine nasıl emin olabilirsiniz? Gururumuzun Truva altında ezilmesine göz mü yumacaksınız? Artık sadakatin Drachma yanında bir değeri kalmamış.” diyerek karşı çıktı kâhine. Alexandros'un sözleri Delphi kâhinini kızdırmıştı, kâhin öfkeyle: “Basit bir vilayetin derebeyi olarak tapınağın kıdemli rahipleriyle ne hakla böyle konuşabilirsin! Elinde herhangi bir delil bile yok! Binlerce

genç askerin ölümüne göz mü yumacağız?” diye karşı çıktı. “Eğer bu

kıyıda senin söyleminle Tanrılar bizi affedene dek beklersek tüm ordumuz Ege'nin derinliklerine gömülür. Peki sen ordumuzun lanetlendiğini nasıl kanıtlayacaksın?”. Kâhin daha da kızmıştı: “Safsata! Tahsilsiz tanrıtanımağ miskin, kaybol bu meclisten!”. Alexandros ne yaparsa yapsın, meclisteki kimse tarafından umursanmadı ve Sparta meclisinden aforoz edildi. Boetia Vilayeti, Agamemnon'dan tüm desteğini kesti. Alexandros da ordusunu alıp Yunanistan'a geri döndü.

Alexandros artık yozlaşmış dünyadan bıkmıştı, tüm Yunanistan bir adamın çıkarları uğruna birleşip ölüme taarruz etmişti. Ve şimdi de sıçanlar gibi kaçıyorlardı kaderden, diye düşünüyordu. Halkı ona saygı duyuyordu, küçük çaplı bir vilayette, âdil bir liderdi. Fakat Olimpos'un kanununa karşı çıkmış ve meclise ihanet etmişti. Bu büyük lider, özgür bir

medeniyet kurma adına, Tanrıların hükmüne karşı gelecekti ve memnu topraklara takipçileri ile yelken açacaktı. Cennetin Tacı, dünya üzerinde cennetten bir parçaydı resmen, bitmez tükenmez güzelliklerin diyarı... Hiçbir fâninin ayak basmaması gereken bir mekân. Uçsuz bucaksız diyarlara ulaşmak için, Ege'nin engin denizlerini ve sıcak, vahasız çölleri geçmek gerekirdi. Yolculuğun kendisi gönüllüleri test eder, sadece en erdemli olanlar, cennete olan bu yolculuğu tamamlayabilirdi.

Toplantıdan bir hafta sonra Alexandros, tüm Boetia halkını Livadia Meydanı'nda topladı ve söze başladı: "Halkım, siz de artık helâk olmadınız mı? Bu sınırsız entrikalardan, ölümlerden, hainliklerden bıkmadınız mı? Size bir çözümle geldim. Uçsuz bucaksız diyarlara yelken açacağız. Daha önce hiçbir faninin ayak basmadığı topraklar, çıkarıcı siyasetçiler tarafından yozlaşmamış bir medeniyet; Cennetin Tacı." dedi tüm halkın karşısında. Lafları halkı ikiye bölmüştü, Sparta'yı destekleyenler ona karşı çıktı. Aralarında statüsü en yüksek olan Strategos Basil idi. Basil; Boetialı, Sparta divanında büyük söze sahip, Agamemnon'un sadık bir generaliydi. "Hainliği, entrikayı, ölümü kötüluyorsun; fakat Yunan dünyasına ihanet edecek ve halkını ölüme sürükleyeceksin! O yılının sözlerine kanmayın Boetia halkı, Tanrıların hükmüne karşı gelip kralların kralına ihanet etmenin cezası ebedi ıstıraptır." diye Alexandros'a isyan etti. Bu miting sonrası, uzun bir tartışma gerçekleşti. Alexandros eğer bir oylama yapılırsa kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden

ittihatlara rüşvet vererek zaferi garantiledi. Oylamayı kazandıktan sonra, en sadık takipçilerinden bir ekspedisyon hazırlayıp Cennetin Taç'ına yola çıktı.

Sıcak bir yaz günü, havada uçuşan martıların eşliğinde, masmavi Ege'de yelken açtılar. Mevkileri Euboea idi, ihraç edecekleri mallarla yola çıkmışlardı. Orada Boetia'nın ünlü siyah figürlü seramiklerini satacak ve yolluk olarak bir miktar Drachma kazanacaklardı. Denizde her şey yolunda gibi gözükürken arkada şüpheli bir triremenin onları takip ettiğini fark ettiler. Bu trireme Basil'indi, Boetia'daki destekçilerini toplayıp bir tuzak hazırlamıştı. Alexandros'un yanında sadece birkaç basit tüccar kadırgası vardı; ama kendi gemisi bir quadrireme idi. Euripus Boğazı, Attika ve Euboea arasında, oldukça dar bir denizdi; iki taraf için de manevra yapmak çok zor olacaktı. Alexandros'un askerleri hazırlandı, menzil olarak Basil'den üstünlerdi. Bunu avantajlarına kullanıp uzaktan geminin anahtar noktalarına zarar vererek Basil'i yavaşlattılar. Alexandros'un amirallerinden biri olan Faustus çok deneyimli bir denizciydi, uzun bir halatı bir taşa doladı ve hızlıca ters yöne döndü. Sonrasında mürettebat küreklere asıldı, geminin mahmuzunu ile Basil'in triremesine çarptı. Ardından Alexandros'un askerleri Basil'in gemisine çıktılar ve önlerine geleni katlettiler. Tayfası öldükten sonra Basil, Alexandros'u bir düelloya davet etti. İkisi de ünlü Boetia kalkanı yanında, palyoş kılıçlar kullanıyordu; galibi belirleyen, yetenek ve güç olacaktı. Alexandros hiddetle Basil'e hücum etti; fakat Basil'e bir çizik bile atamadı. Basil, onurlu bir Sparta askerinin disiplinine ve gücüne

sahipti; Alexandros ise, derebeyi olmadan önce bir generaldi. Çatışma, iki taraf için de eşitti. Dakikalar boyunca savaştılar; ama birbirlerine en ufak zarar veremediler. Alexandros, çatışma uzarsa kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden şaibeli bir karar almak zorunda kaldı, kuralları uymayıp askerlerine Basil'e saldırma emri verdi. Denizciler hep bir ağızdan: "Bu onursuzluktur efendim, kut-sal yasalara karşı çıkamayız." dediler. Alexandros, kapışmanın da yorgunluğuyla, sert bir şekilde: "Kutsal kuralların bu gemide bir hükmü yok! Gemimde sadece benim kurallarım geçerli, herkesin iyiliği için dediğimi yapın!" dedi ve denizcileri sorgulatmaktan vazgeçirdi.

Olanlardan birkaç saat sonra Euboea'ya vardılar ve mallarını satıp biraz dinlendiler. Alexandros ideallerine karşı çıkmıştı, kendi fikirlerinin ve arzularının arkasında bile duramamıştı. Kefaret zamanı gelmişti, Euripus'daki kapışmadan sonra, ona olan inanç azalmıştı. İnsanlarının saygısını tekrar kazanmak için, herkes gemideyken konuşmaya başladı: "Dostlarım, askerlerim, insanlarım! Biliyorum, size vadettiğim liderlik vasıfları bunlar değildi. Size özgürlüğü, eşitliği, medeniyeti ve sadakati vadettim; fakat durumlar öyle bir noktaya geldi ki, cehennem kapısında beklerken bazı haşin kararlar almam gerekti. Unutmayın ki yaptığım her şey, sizin ve gelecekte bize katılacak tüm insanların iyiliği içindir!" diyerek insanların gözünü boyadı. Ege'nin engin denizlerini geçme vaktiydi artık, limandan çıktılar ve dosdoğru güneydoğuya doğru yola koyuldular.

Deniz dalgalı, hava yağmurluydu. Gemi, suyun üstünde yalpalanıp duruyordu. Fautus gemiyi zar zor hareket ettirirken bir anda hâkimiyeti tamamen kaybetti. Derin, lacivert denizin tam ortasında oluşmuş devasa bir girdap gemiyi içine çekiyordu. Faustus mürettebata, gemideki silahlar ve yemekler hariç, ağırlık yapan her şeyi atma emri verdi. Geminin hafifliği sayesinde girdaptan kurtulmayı başardılar; fakat bu daha başlangıçtı.

Kasvetli havada zar zor seçilen onlarca Sparta gemisi belirdi karşılarında. "Tek çare, ortalarına sürüp gemileri savuşturmaktır!" diye emretti Alexandros. Yelkenler fora, dosdoğru kıyıya gittiler. Uzaktan ateşleyerek yolu bloke eden iki gemiyi batırdılar ve ok yağmurunun altında, boşluktan hızlıca geçip diğer gemileri savuşturdular. Kısa süre ilerledikten sonra, çölün kıyısına çarparak gemiyi kaybettiler.

Bölüm II

Çöl

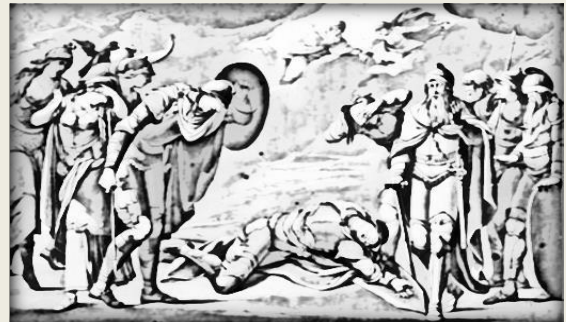
Çölde günler boyunca seyahat ettikten ve düzinelerce ölü verdikten sonra, Alexandros'a olan inanç daha da azalmıştı. Neredeyse hiçbir şeyleri kalmamıştı ve çölde medeniyetten eser yoktu.

Tüm kaynakları bitene kadar haritanın gösterdiği yöne doğru devam ettiler; ama hiçbir şey bulamadılar. Faustus: "Yetti artık! Bizi daha iyi bir dünyaya inandırdın, sonra da bize vadettiğin tüm ideallere karşı çıktın! Buna belli bir yere kadar katlanabilirdim, eğer Cennetin Taç'ını bulsaydık! Söylediklerinin hepsi yalanmış, aşâğılık hergele! Ben geri dönüyorum, eğer hâlâ hayatına değer veren birileri varsa, beni takip etsin!". Alexandros: "Size güvenmişim, sadık takipçilerim olarak bu yolda bana eşlik edecek kişiler sizsiniz sanıyordum. Ama yanılmışım. Geri dönmeye çalışırsanız, bağırsaklarınızı deşip cesedinizi akbabalara yem ederim adiler!" dedi ve körelmiş kılıcını çekti. Mürettebat öfkeli bir şekilde Alexandros'a saldırmak üzereyken arkadan bir ses duyuldu: "Hainler, silahlarınızı bırakın ve arkanıza dönün!". Konuşan,

Delphi kâhiniydi. Kâhin, onları takip etmiş, hatta onlardan önce çöle varmıştı. Savaşma şevkini kaybetmiş olan askerler, kâhinin emrini olduğu gibi yerine getirdiler. "Alexandros, ihanetlerinden ve günahlarından dolayı, Sparta meclisinin bana verdiği yetkiyle, seni yüce Ares'e adak etmeye geldim. Siz diğer meftun zavallılar içinse merhametle geldim, eğer benimle gelirsiniz, yaşamlarınız bağışlanacaktır." dedi kâhin. Birkaç kişi hariç, herkes Alexandros'u terk etti ve kâhine katıldı. Diğerleri de savaşmadan yakalanarak sonraki gün idam edilmek üzere, bir tepede çarmıha gerildiler.

"Ah zavallı Alexandros, senden ne kadar nefret etsem de şunda çok haklıydın: İncanın gücü! İncanın gücünü kullanarak istediğim her şeyi yapabilirim. Gerçek veya yalan olması umurumda değil! Hükmetmek istiyorsan, gereken her şeyi yaparsın. Bunu, yolun sonunda öğrenmiş olman ne acı! İşte, öylece karşımda duruyorsun!" dedi kâhin ve başını yukarı kaldırdı: "Kendini onurlu bir kahraman zanneden bu pislîği sana adak ediyorum Ares!" diye haykırarak yakut işlemeli bıçağını Alexandros'un kalbine sapladı.

MASALLAR BİZİ KORUR / YÖRÜK MASALLARI

Dün 160 bitki türü ve hayvan türü, dünyanın şurasında burasında yok oldu. Bir daha gelmemek üzere kaybolup gitti.

Kimse saymamıştır, dün kaç masal kayboldu?

Emin olabileceğimiz bir şey var ki, en çok bitki veya hayvan türü, masalların hâlâ anlatıldığı topraklarda vardır. Ve yine emin olabilirsiniz ki bir yerde masallar yitiyorsa, o topraklarda bir daha asla geri gelmeyecek çiçekler, böcekler hatta daha büyük hayvanlar; memeliler, sürüngenler, kuşlar da yitiyordur.

Kayıp masallar, doğanın kaybolmasıdır.

Masallar doğayı koruyordu. Masallardaki periler, cinler, hükümdarlar, şehzadeler, prensler, Keloğlan, Alaaddin, Dede Korkut doğayı korumak için vardılar.

Dahası var. Masallar, insanın algılayamadığı zaman boyutuna sahiptir. Masallarda nasıl ki devler vardır, halılar uçar, lambadan cin çıkar, bunlar gerçek dünyamızda yokmuş gibi gözükür; diğer taraftan gerçek dünyada olup da bizim algılayamadıklarımızı da masallar görür. Tıpkı biz bir dağı hareket etmiyor gibi görünürken aslında onun hareket ediyor olması gibi. Masal, gerçeğin kendisini, kendi eğretileme yöntemiyle bize güzelce anlatır.

Biz gerçeği, ya var ya da yok görürüz ve öyle kabul ederiz. Oysa masalın gerçeği ele alış biçimi bizden daha doğrudur. Masal şöyle der: Bir varmış bir yokmuş.

(...)

Sarıkeçililer, Karakeçililer, Yörükler, tüm yürüyenler, yürüyüp gelenler... Onlar yürümeye devam ettikçe, yalnızca kültürler değil, doğa da korunmuş olacaktır. Yörüklerin kaybolmaya yüz tutmuş masalları, bize ulaştırmak üzere sineden sineye aktarılmış, dilden dile anlatılmıştı. Bizim görevimiz, onları sonsuza değin yaşatmak. Bütün masalarda hep iyiler kazanır. Eğer masallar kaybolmuşsa, artık anlatılamıyorsa, iyiler kaybetmiş demektir.

(Özcan YÜKSEK / Atlas Dergisi- Kayıp Masallar)

BİR YÖRÜK TEKERLEMESİ

Evvel biz üç kişiydik. Gede gede üç eve vardık. İki yıkık mıkık, birinde dört duvarı yok. Dört duvarı yoğun içinde üç adam yatıyor. İki ölü mölü, birinin heç canı yok. Heç canı yoğa bir depik vurduk. Sen emret, biz turalım dedik. Ben emredip siz tutacağsanız kundaksız tüfeği alın dedi. Anasından doğmadık, bitmedik, tespah dibindeki tavşanları vurun dedi. Gittik, vurduk, geldik. Bir gariya gazan istemeye vardık. Üç tencere verdi gari. İki delik melik, birinin dibi yok. Dibi yoğa gattık, ocağa goduk. Pişiyor, biraz pişti. Bunun kapağını bir açalım, tuzuna bir bakalım dedik. Kapağını açtık. Atladı, gaçtı davşan. Bundan yok bize bir hayır dedik. Bir al

horozum var. Al horoza bir gem taktım. Üstüne bindim çarşıya vardım. Orda bir değirmenci var. Eey arkadaşı! Biz bunu ne yapacağız dedik. Değirmenci dedi, geri dep geri. (Çuvala geri koy) Orda da bir ceviz ağacı var. Taşlayı taşlayı ettiler bir tarla. Tarlaya tuttuk bir karpuz ektik. En büyüğü Hindistan cevizi gibi, en güççüğü eşek sıpası gibi. Birini yuvarlaya yuvarlaya kögleye getirdik. Kel anamın başı pekmez, çalarım çalarım ötmez, goca garılara gücüm yetmez, himdiki (şimdiki) devire akılım yetmez.

(Atlas Dergisi Kayıp Masallar ekinden alınmıştır.)

25 KURUŞ

Çocuk ergenliğine yeni girmiş. Babası buna bir ders vermek istemiş. Birgün çağırmış. Oğlum yarın gideceksin, 25 kuruş para kazanacaksın, getireceksin bana, göreceğim demiş. Ertesi gün adam işine gitmiş. Çocuk oyuna dalmış, akşama kadar sokaklarda oynamış, gezmiş. İkinci üzere hatırlamış babasına 25 kuruş getireceğini. Tabii para yok. Annesine gelmiş, anneciğim bana 25 kuruş verir misin? Babama söz vermiştim demiş. Annesi olur oğlum demiş, vermiş 25 kuruşu. Akşama babası gelince uzatmış, bak baba, 25 kuruş demiş, vermiş parayı. Babası öyle mi, aferin demiş, 25 kuruşu pencereden aşağıya fırlatmış. Çocuk pek üzülmemiş paranın atıldığına.

Ertesi gün olmuş. Gene aynı durum, gene oyuna dalmış. Annesinden gene 25 kuruş istemiş. Babası gelince gene kazandım demiş. Babası pencereden dışarıya fırlatmış. Üçüncü gün olmuş. Öğleye kadar oynamış. Öğle yemeğine eve gelince, anne babama bugünde 25 kuruş vermem gerekir, bir 25 kuruş daha verir misin demiş. Annesi, oğlum kalmadı cebimde demiş, iki tane 25 kuruş onu da

sana verdim. Gidip çalışman gerekir, onu kazanman gerekir.

Çocuk hemen sokağa fırlamış. Biraz iş aramış. Bakmış yaşlı bir adam iki kolunda iki çuval odun götürüyor. Koşmuş hemen, amca demiş, bu çuvalın birisini taşısam bana 25 kuruş verir misin? Vereyim demiş adam. Çocuk da çuvalı sırtına kaldırmış. Çuvalın içindeki odunların sivri uçları sırtına bata bata eve kadar götürmüş, ama canı çıkmış. Adam 25 kuruş verince cebine koymamış. Avucunda sıkarak getirmiş. Çok değerli çünkü onun için. Akşam daha babası kapıdan girer girmez uzatmış, bak babacım demiş, parayı kazandım. Babası elini camdan uzatmış, dışarıya atacakken kolundan tutmuş. Yapma demiş, ben onu ne güçlkle kazandım, sırtımın acısı hâlâ duruyor. Babası haa demiş. Sen bugün parayı kazandın, dünkü ile öncesi bir başkasının parasıydı. Alın terinin olmadığı belliydi.

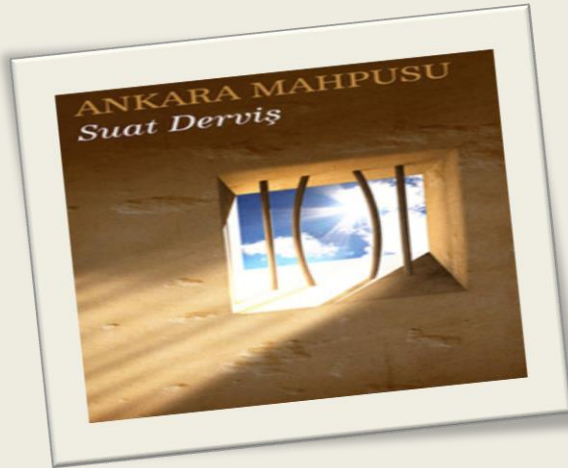
Kaynak kişi: Turan Ali ÇAĞLAR
Boynuincili Yörüğü-Mersin
(Atlas dergisinin Kayıp Masallar ekinden alınmıştır.)

SUAT DERVİŞ-ANKARA MAHPUSU

Toplumcu gerçekçi bir yazar olduğu bilinen Suat Derviş, mahpusluğu, yani günümüzde kullandığımız şekliyle 'evsizliği' kitapta çok güzel işlemiş. Kitabı okumaya başladığımda en çok beğendiğim ve şaşırdığım şey, kitabın yazarı olan Suat Derviş'in, bir erkeğin davranışlarını, iç dünyasını kadın kalemiyle etkileyici şekilde okura sunmasıydı. Ayrıca Suat Derviş'in romanlarında sıklıkla görülen ve içinde yaşadıkları dönemin sunduğu fırsatları büyük bir hırsıyla elde etmeye çalışan fırsatçı kadınlardan da vardı: Ankara Mahpusu'nun Zeynep'i, yoksulluktan gelmekteydi ve hayattaki tek amacı paraya ulaşmaktı.

Kitap önce, 1944-1945 yılları arasında, Haber gazetesinde tefrika ediliyor. Daha sonra 1957'te Fransa'da basılarak yurtdışında basılan ilk Türk romanı olma payesini kazanıyor. Kitabı okumadan önce, açıkçası yazar ile ilgili bilgiye sahip değildim. Fakat şu an, okuduklarıma ve araştırmalarıma göre diyebilirim ki klâsiklere girmesi gereken bir kitap. Bunun başlıca sebebi o zamanların ağır dili bir kenara, yazar romanı baştan sona öyle sade, öyle basit; fakat öylesine etkileyici bir şekilde kaleme almış ki kendisine hayran bırakıyor. Kitabı okurken Rus edebiyatı tadı aldığımı söyleyebilirim.

Ana karakterimiz Vasfi, 12 yıllık esaretten sonra özgürlüğe kavuşmuştur; fakat kendini özgür hissetmez, hissedemez.

Onu bu mahpusa sürükleyen çirkin suç, Vasfi'nin vicdanını her daim bunaltacaktır. Mutsuz, bir o kadar da ne yapacağını bilmez halde Ankara sokaklarında dolandır. Aklında hâlâ işlediği utanç verici suç vardır. Katildir o ve cezasını 12 sene çekse de utanç duyar bu durumdan.

Bu utanca dayanamaz ve elindeki otel adresini birine sorduktan sonra gidip otele yerleşir. Aklına katil olduğu düşüncesinden çok, mahpusa düştükten üç yıl sonra vefat eden anası gelir. Geçmişini düşünür.

Tıbbiye 2. sınıf öğrencisiyken ve herkes ondan umutluyken o ne yapmıştı? O; şen şakrak, inci gibi bembeyaz dişleri ile gülümseyen, giyinip kuşanmayı seven, ince, uzun, esmer tenli, kara gözlü Zeynep'e âşık olmuştu. Yaptığı tek şey buydu. Onun uğruna birini öldürecek kadar... Zeynep'in gözleri kadar kara bir sevdaya tutulmuştu. Zeynep ile aynı mahallede otururlardı. Hemen karşı evdeydi Zeynep. Vasfi onu gördü mü deliye dönerdi. Aşkından gözleri hiçbir şey görmezdi. Gitgide mektebi boşlayan Vasfi'deki değişikliği fark eden anası, ondan hasta yengesini ziyaret etmesini istedi. Vasfi yengesine, yengesi de Vasfi'ye iyi gelirdi, biliyordu anası. Vasfi her ne kadar yengesini sevse, gitmek istese de o pis, cimri ve kibirli amcasını hiç görmek istemezdi; ama anasını kırmayıp gitti. Gitti de gidip ne görsün! Odada Zeynep ve annesi... İlk kez bu kadar sessiz, sakin ve

utangaç duran Zeynep'i görünce şaşırıldı. Anladı ki annesi Şüküre Hanım, yengesine yardıma geliyordu. Gerçek amacını yenge öldükten sonra anlayacağından habersizdir.

Kısa bir süre sonra yenge ölür. Şüküre Hanım, kızı Zeynep'i Şakir Efendi'ye vermek istiyordur. Bir süre sonra Vasfi haberi alır.

Beyninden vurulmuş dönen Vasfi ne yapacağını şaşırır ve birgün Zeynep'i köşede sıkıştırır. Âşık olduğu kızın, amcası ile nişanlandığını duyması yetmezmiş gibi, bir de Zeynep'ten duyduğu yeni haberle fena yıkılır Vasfi. Zeynep Vasfi ile evlenmesinin imkânsız olduğunu söyler, sebep olarak da dul ve hamile oluşunu gösterir. Vasfi birkaç ay, duyduklarının verdiği acı ve kederin üstesinden gelemez. Mahalleli bunu mirasa yorar. Zeynep'in de mirasa ortak oluşuna bağlarlar.

Vasfi bir gün, yakın arkadaşı olan Nuri ile meyhaneye gider. Vasfi'nin yine pek tadı yoktur. Buna rağmen Nuri'nin ağzı boş durmaz ve Zeynep'in kahveciden hamile olduğunu söyler. Ayrıca Zeynep'in kötü biri olduğunu, bir arkadaşının başını belaya soktuğunu da ekler.

Vasfi Nuri'ye birkaç kez susmasını söyler, ama nafiye. Nuri konuşmaya, Zeynep'i kötülemeye devam eder. Vasfi bunlara dayanamaz, eline bir şişe alıp Nuri'nin kafasına indirir. Yakın arkadaşı Nuri, meyhanenin zemininde cansız bir bedenle kanlar içinde kalır. Vasfi'nin eli kana bulanmış, katil olmuştur. Polisler Vasfi'yi alıp götürürler. Yargılanır, karar verilir: Ve 12 yıllık mahpus hayatı...

Vasfi “özgürlüğüne kavuştuktan sonra” Ankara’da iş bulamayınca memleketi İstanbul’a döner. Karaköy’de bir otele yerleşen Vasfi, hükümlü olduğu için burada da iş bulamaz ve parasız kalır. Elbiselerini ve varını yoğunu satan Vasfi, köprü altına, sokaklara düşer. Sur içleri, sabah kahvehaneleri... Buralarda yatıp kalkan Vasfi, aç karnını zor doyurur hale gelmiştir; öyle ki Zeynep’i bile aramayı düşünmüştür.

Vasfi, 12 sene evvel terk etmek zorunda kaldığı mahallesine geri döner. Evler şimdilerde apartman olmuştur, tanıdık neredeyse kimse kalmamıştır. Asım’ı gören Vasfi, ona hemen uğruna can aldığı Zeynep’ini sorar ve duydukları karşısında bir hayli şaşırır.

Kocası Şakir Efendi öldükten sonra bütün malına ve haldeki dükkâna el koyan Zeynep, bir süre sonra yanında çalışan kâtip ile evlenmiştir. Vasfi bir an önce hale gidip Zeynep’i görmek ister. Onu gizlice izlemeye başlar. Bir de ne görsün, o ince uzun, güzelim Zeynep; çirkin ve oldukça cimri, düzenbaz bir insana dönüşmüştür! Kime sorsa, onu şirret diye anlatmışlardır. Vasfi o an Zeynep’ten tiksindir. İş aramaya başlayan Vasfi, birgün yaşlı bir kadının işçi aradığını görür. Gider görüşür. Yıkık bahçesini onarır. Vasfi, yaşlı kadını çok sevmiştir.

Anası gibi bellemiştir onu. Yaşlı kadın da Vasfi’yi kendi oğluna benzetir. Kayıp oğluna. Vasfi’nin işsiz, aç ve evsiz olduğunu duyan yaşlı kadın, Vasfi’ye kendisinin de yalnız olduğunu ve gece orada kalabileceğini söyler. Vasfi o gece

için orada konaklar ve birbirlerini öyle severler ki aralarında bir dostluk, bir ana-oğul ilişkisi başlar. Vasfi zamanla birkaç ufak iş yapar ve kenara biraz para arttırır. Bu paranın küçük bir kısmıyla yaşlı kadına hediye alan Vasfi, kadını çok mutlu eder.

Kadın, evlat acısıyla ve Vasfi’ye duyduğu sevgiyle dilediği kadar kendisiyle kalabileceğini ve oğlunun odasını ona vermek istediğini söyler. Vasfi ufak bir utançla; fakat büyük coşkuyla kabul eder. Bu olanlardan sonra, az da olsa, hayata daha olumlu bakmaya başlamış; hatta hapishane arkadaşı Sami ile karşılaşmış ve iş bile bulmuştur. Vasfi, Sami’nin yardımıyla kâtip olarak işe girmiştir ve yaşlı kadının evine tamamen yerleşmiştir.

Kitabı kısaca özetlemeye çalıştım ve herkesin okumasını istediğim bir kitap olduğu için kitabın sonunu bir soru işareti bıraktım. Umarım okuyup beğenenler çıkacaktır. Yazarın abartısız anlatım biçimi, bireyin iç dünyasını çok iyi yansıtması, roman karakterlerinin çok başarılı işlenmiş olması benim açımdan çok etkileyiciydi. Vasfi ile katil oldum, onunla hüküm giydim, onunla sokakta yattım, onunla âşık oldum, onunla acı çektim, özgür kaldım; ama özgür hissedemedim. Bu, yazarın başarısıdır. Vasfi’nin iç dünyasında kendisiyle çatışmaları, sık sık geçmişini hatırlayıp geri dönüşleri...

Kitabın okunması ve beğenilmesi dileğiyle...

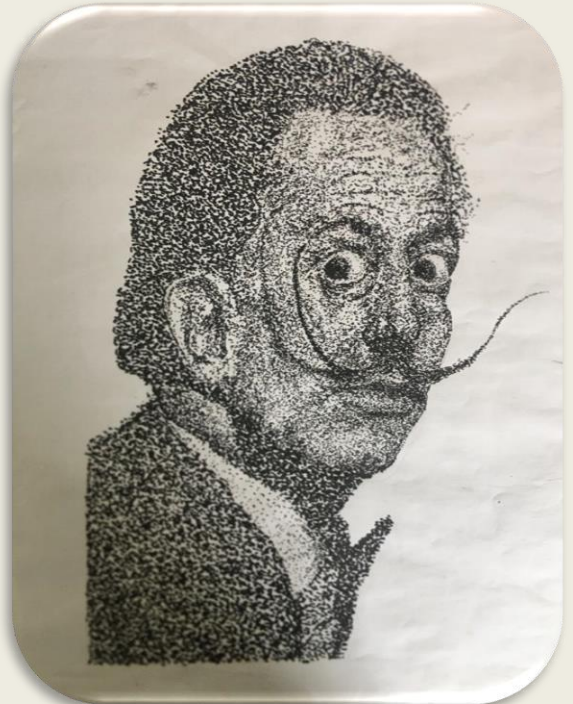
Pınar ÖZER

Rümeysa EŞİYOK

Beyza TUNÇ

Eray ÇETİN

Yağız ORAL

Müzyisyen, besteci, orkestra şefi.

1997 yılında doğdu.

2011-2014 Kirâmi-Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesi mezunu. Başkent Üniversitesi Devlet Konservatuvarını bitirdi.

Müzik eğitimine gitar ile başladı. Caz gitar üzerinde Onur Aymergen ile çalıştı. Aynı yıl Alegria Çoksesli Korusu, TRT Çoksesli Gençlik Korusu ve T.C. Kültür Bakanlığı Çoksesli Gençlik Korusu'na girdi. Bu koro topluluklarıyla yurt içi ve yurt dışında çeşitli konserler verdikten sonra,

eğitimini bestecilik üzerine yoğunlaştırdı. Kompozisyon çalışmalarına Hacettepe

Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Öğretim Üyesi Argun Defne ile başladıktan sonra, 2016 yılında Başkent Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Kompozisyon ve Müzik Teorisi Bölümü'ne girerek lisans eğitimine başladı ve aynı sırada Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesinin düzenlediği kompozisyon seminerlerine düzenli olarak katıldı. Kompozisyon ve şeflik çalışmalarını halen Orhun Orhon ve İbrahim Yazıcı ile sürdürmektedir.

2017'de Picta Yapım ile anlaşarak "Frozen" adlı müzikal oyununun

orkestrasını yönetti. "Light Me Up" adlı piyano eserinin ilk seslendirilişi Emre Şen tarafından yapıldı. Yine Emre Şen'in yazıp yönettiği İngiliz yapımı "Meeting" adlı filmin de müziklerini besteledi. 2017 sonlarına doğru bir orkestra projesi

başlatarak 4 ay içerisinde sayısı 60 kişiyi aşan bir senfoni orkestrası kurdu. Bu orkestranın direktörlüğünü ve şefliğini üstlendiği film müziklerinden klâsik müziklere uzanan bir repertuvar ile beş

konser verdi. Orkestra halen çalışmalarına sezon içerisinde devam etmektedir. Aynı yıl projelendirdiği Türkiye'de Müzik Mesleği ve Bestecilik adı altında orta öğretim kurumlarında seminerler verdi. Deneysel film projelerinden biri olan "Juncture" adlı Yiğit Karaca'nın yönettiği kısa film Cannes Film Festivali'nde "official selection" olarak seçildi. Ayrıca bağımsız yapımcılar tarafından yayınlanan "Rebirth" ve "Cavemen Tales" oyunlarının müziklerini besteledi.

2018 yılında ünlü besteci ve orkestra/koro şefi Amerikalı müzisyen Eric

Whitacre'ın 5.sini düzenlediği Nasa ile ortak projesi olan "Virtual Choir" adlı projede korist olarak yer aldı.

Üzerinde çalıştığı eserleri, Viyana Müzik ve Sahne Sanatları Üniversitesi öğrencileriyle bir çalıştay gerçekleştirerek seslendirme fırsatı buldu. 2019 yılında Efe Tuncay'ın kurduğu "PxSeller" adlı şirkette film müziği bestecisi olarak çalışmaya başladı. Halen İngiltere, Amerika, Kanada,

Macaristan ve Avustralya gibi ülkelerdeki bağımsız film yapımcılarıyla çalışarak uzun ve kısa metraj filmlerin müziklerini yapmaktadır.

2019 yılının ilk çeyreğinde Devlet Çoksesli Korusu koristi İnci Tığlı Ayağ yönetimindeki oda korusu olan Ankara Üniversitesi Alegria Oda Korusu'na konuk şef olarak davet edildi. Kendi koro eserleri başta olmak üzere, repertuvarları üzerinden bir çalıştay gerçekleştirme fırsatı buldu. Ağustos 2019'da Bodrum-

Gümüslük Klasik Müzik Festivali kapsamında gerçekleştirilen ustalık sınıflarından Lior Shambadal ile gerçekleştirilen şeflik masterclass'ına katılarak eğitim alıp eğitim sonundaki kapanış konserinde Gülsin Onay solistliği eşliğinde Bodrum Oda Orkestrasını yönetme fırsatı buldu.

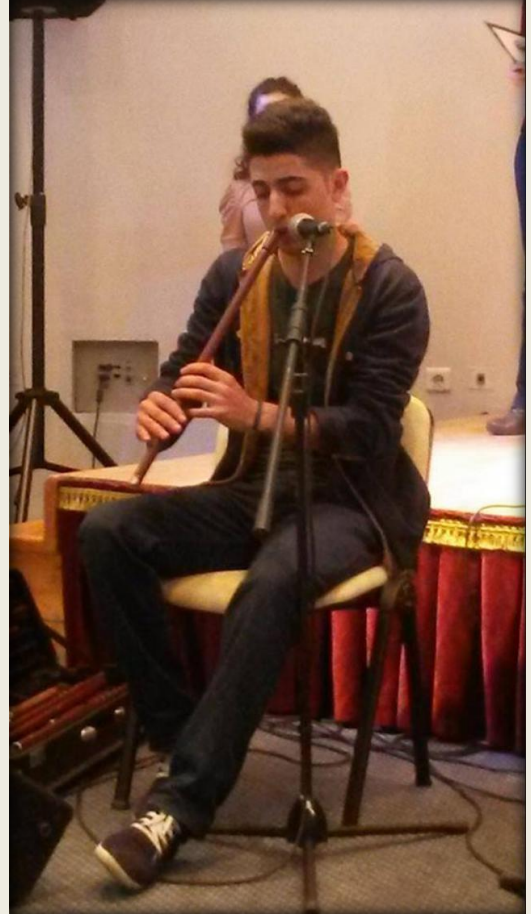

Serkan KOÇ

Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Müzik Öğretmenliği Bölümü'nde okuyor.

“Benim Ankara serüvenim Van depremi sonrasında başladı. Depremden sonra Ankara'ya gönderildim, lise eğitimime devam etmek için. İşte bu, hayatımın dönüm noktası oldu. O güzel yürekli öğretmenlerin okuluna rastlamıştım. İlk zamanlar, sürekli müzik odasına gidip etrafı seyrediyordum. Birgün duvardaki kırık sazı fark ettim. Sazı tamir edebileceğimi söyleyerek öğretmenimden izin aldım, tamir ettim. Bu, müzik öğretmenimin ilgisini çekti. Benimle ilgilenmeye başladı. Kaval çaldığımı öğrenince çok sevinmişti. Beni kaval çalarken dinledi ve yeteneğimi keşfetti. O günden sonra hep elimden tuttu; okul içinde de dışında da bana sürekli destek oldu. Belki de hayatımdaki en güzel anıları, o güzel yürekli Hülya ve Ayşe öğretmenlerim sayesinde oldu. Elbette diğer öğretmenlerimin de benim için gösterdikleri çabayı unutmayacağım.

Hülya hocam bana kendi çocuğu gibi baktı, bana manevi annelik yaptı. Beni müzik eğitimi bölümüne hazırladı ki zaten hayalimdi. Her teneffüste, her fırsatta beni çalıştırıyordu. Benimle beraber birkaç arkadaşımı da... Hepimiz de müzik bölümüne yerleştik. Onların sayesinde, şu an, hayatımda en çok istediğim bölümü okuyorum. Onlara buradan tekrar teşekkür etmek istiyorum, iyi ki benim öğretmenlerim oldunuz. Sizi çok seviyorum.”

Eda ULAŞ

“Lise eğitimime, 2008-2009 eğitim-öğretim yılında Kirâmi-Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesinde başladım.

İlk ayların üzerimdeki heyecanını ve korkusunu atlattıktan sonra, müzik dersine girdiğimiz ilk gün, sesimin güzel olduğunu, ortaokulumda da görevler aldığımı söyledim. Şimdiki gün bile buna nasıl cesaret ettiğimi düşünüyorum. Hülya Demiryürek hocam, beni dinletti salonundaki piyanonun yanına çağırarak aklıma gelen bir şarkıyı okumamı istedi. Elbette eğitimsiz sesimi bile beğendiğini, bana bakan o sıcak bakışları ve tatlı gülümsemesinden anlamıştım. Ne söylediğimi hatırlamıyorum; ama bundan sonra etkinliklerde görev alacaktım. O günden başlayan müzik serüvenimin bugün mesleğim olacağı hiç aklıma gelmezdi. Oklumuzdaki tüm etkinliklerde, ben ve bugün hâlâ özlemle hatırladığım tüm arkadaşlarım yer alıyorduk. O zamanlardan çok güzel anılar kaldı. Hülya hocamızın teşvikiyle okul olarak hazırladığımız “KRAL MÜZİK GECESİ” hayatımdaki tüm konserlerin en güzelidir.

Mezun olmak üzereyken aramıza katılan Ayşe Şahbaz öğretmenimizle sadece birkaç etkinlikte birlikte olsak da Ayşe ve Hülya öğretmenlerimin bendeki yerleri hep ayrı kalacaktır.

Lise 2. sınıfta rahmetli babam Eyüp Ensar Ulaş'ın teşvikiyle TRT Ankara Radyosu Gençlik Korosu sınavına girdim ve kazandım. Üç yıl radyoda hafta sonları derslerine gittim. 2014 yılında liseden mezun oldum. Üniversite sınavından sonra Gazi Üniversitesi Türk Müziği Devlet Konservatuvarı yetenek sınavına girerek üniversite hayatına başladım. 2019 Haziran ayında Ses Eğitimi Ana Bilim Dalı'ndan mezun oldum.

Değerli hocalarım Hülya Demiryürek'e ve Ayşe Şahbaz'a, üzerimdeki emeklerinden dolayı çok teşekkür ederim. Sizleri seviyorum, iyi ki varsınız.”

NASIL DERS ÇALIŞMALIYIM? / Özlen DUMAN (Rehber Öğretmen)

- ✓ Belli bir çalışma odası ya da köşesi belirleyin.

Evin değişik yerlerini değil, belli yerini çalışma yeri olarak hazırlayın. Hep aynı yerde çalışmak, çalışacağınız yere geldiğinizde derse daha kolay kendinizi vermenizi sağlar. Burada çalışma masası olmalı, oda ısısı ne çok soğuk ne de çok sıcak olmalı, oda sık sık havalandırılmalı, düzenli ve temiz olmalı, dikkat dağıtıcı TV, radyo vb. araçlar olmamalıdır. En önemlisi, sadece çalışma masasında ders çalışmalısınız.

- ✓ Dersi ezberlemeden öğrenmeye çalışın.

Öğrenmeye çalıştığınız konuyu ezberlemekten kaçının. Ezberleyen öğrencide; yorum yapma, bağlantı kurma, sebep sonuç ilişkisini görme, ana fikir bulma gibi yetenekler gelişmez. Ayrıca ezberlenen bilgi ile sınav soruları arasında bağlantı kurmak zor olur. Bu nedenle mutlaka anlaşılabilir konularla ilgili bol ve değişik soru örnekleri çözmek gerekir. Çözülmemiş sorular mutlaka tekrar edilmelidir.

- ✓ Masa başında oturarak çalışın.

Uzanarak ya da yatarak çalışmak yerine masa başında oturarak çalışmak, dikkatin daha uzun süreli derste kalmasını kolaylaştırır.

- ✓ Zorlandığınız dersi bir kenara bırakmayın.

Çok zorlandığınız bir dersin, tüm konularını öğrenmeye çalışıp güveninizi yitirerek dersten uzaklaşmak yerine, anlayabileceğiniz konuları seçerek, özellikle ve öncelikle bunlar üzerinde durun.

- ✓ Çeşitli kaynaklardan yararlanın.

Çalıştığınız dersle ilgili, anlamakta güçlük çektiğiniz konu olduğunda değişik kaynaklarda yararlanın.

- ✓ Çalışmanızı değerlendirin.

Çalışmanın sonunda kendinizi değişik sorularla, problemlerle değerlendirin. Cevaplayamadığınız soruların ait olduğu konuları tekrar ele alın. Özellikle sınavlardan sonra yanlış yaptığınız sorular

üzerinde durarak bu konuları tekrar çalışın.

- ✓ Kendinizi çalışmaya zorlayın.

Ders çalışmak için iyi bir nedeniniz varsa kendinizi biraz zorlayarak, çalışma sırasındaki güçlükleri tek tek ortadan kaldırmamız zor olmaz. Yeter ki, ne istediğinizi bilin, çalışmak için kendinize iyi bir zemin hazırlayın ve öğrenmeyi isteyin, gerisi kendiliğinden gelecektir.

- ✓ Öğrenme zihinsel yorgunluk yaratmaz.

İnsan vücudundaki hücrelerin önemli bir özelliği arka arkaya gelen uyarılara cevap verme sürelerindeki farklılıktır. Kas hücrelerinde bu süre, sinir hücresine oranla çok uzundur. Kas hücresi bir uyarı aldıktan hemen sonra ikinci bir uyarıya cevap veremezse bu süreye cevapsızlık süresi denir. Eğer kas hücresine uyarılar arka arkaya gelir ve kas hücresi buna cevap vermezse yorgunluk meydana gelir. Buna karşılık sinir hücresinin cevapsızlık süresi kas hücresine göre çok daha kısadır. Yani sinir hücresi arka arkaya gelen uyarılara cevap verebilir ve kas

hücresi gibi yorulmaz. Bu nedenle çok öğrendim yorulduym duygusu yanlıştır. Yorgunluk varsa kas yorgunluğudur. Zihni yorgunluk olamaz. Ancak öğrenme için gerekli protein zincirinin iyi kurulması için sürekli değil, aralıklı ders çalışmak gerekir.

- ✓ En etkili öğrenme sınıf içinde olur.

Eğitim öğretim olayını ele alan, bilimsel araştırmalar yapan eğitim biliminin bulguları sonucunda, en etkili öğrenmenin, öğrencilerin sınıf içinde karşılıklı tartışarak öğrenme olayının içine aktif olarak girmeleriyle, yaparak ve yaşayarak oluştuğu ortaya çıkmıştır. Sınıfta öğreticinin gözetiminde konuların ele alınması, irdelenmesi, tartışılması öğrencilerin konuyla ilgili görüşlerini rahatça söyleyerek düşüncelerini savunabilmeleri eksik kalabilecek noktaların çok kişi tarafından daha kolay sezilebilmesi, sorularla bu eksikliklerin giderilebileceği dikkate alındığında, öğrenmenin sınıf içinde daha verimli olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

1. BULMACA

- Ofiste duvarları 5 farklı renge boyanmış 5 tane oda var.
- Her oda, 5 farklı pozisyondaki birer çalışana ait.
- Bu odaları kullanan çalışanların her birine farklı marka birer laptop verilmiş, farklı tür kahveleri seviyorlar ve farklı kalemlerle not alıyorlar.
- Hiçbirinin kullandığı laptop, kalem ve içtiği kahveler bir diğerinin aynısı değil.

Elimizdeki veriler ise şöyle:

- 1) İK Sorumlusu, kırmızı boyalı odayı kullanıyor.
- 2) Satış pazarlama asistanında A marka laptop var.
- 3) Finans direktörü Americano içiyor.
- 4) Beyaz odanın solunda yeşil oda var.
- 5) Ve yeşil odanın sahibi Türk kahvesi içiyor.
- 6) Macbook kullanan kişi Stabilo markalı bir kalem kullanıyor.
- 7) Sarı odadaki yönetici ise Rotring marka kalem kullanıyor.
- 8) Tam ortadaki odanın sahibi Espresso seviyor.
- 9) En baştaki oda proje sorumlusuna ait.
- 10) D marka laptop'ı olan kişinin hemen yanındaki çalışan Uni-ball kalem kullanıyor.
- 11) Rotring kullanan çalışmamızın yan komşusunda S marka laptop var.
- 12) Marvy kalemleri seven arkadaşın favori kahvesi ise Cappucino.
- 13) İmalat yöneticisi Mont Blanc kalem kullanmakta.
- 14) Mavi odanın yan komşusu proje sorumlusu.
- 15) Son olarak, filtre kahve seven çalışanın komşusu ise Uni-ball kullanan arkadaşımız.

Soru şu: T marka laptop kime ait?

☐ İK Sorumlusu
☐ Satış Pazarlama Asistanı
☐ Finans Direktörü
☐ Proje Sorumlusu
☐ İmalat Yöneticisi

Tablo üzerinde çalışabilirsiniz. İyi eğlenceler...

	ODA	LAPTOP	KALEM	KAHVE
İK Sorumlusu				
Satış Pazarlama Asistanı				
Finans Direktörü				
Proje Sorumlusu				
İmalat Yöneticisi				

2. BULMACA

	8 yaşında	9 yaşında	10 yaşında	11 yaşında	Maymun	Zürafa	Timsah	Kaplan
Bekir								
Emine								
Leyla								
Tamer								
Maymun								
Zürafa								
Timsah								
Kaplan								

4 çocuk hayvanat bahçesinde sevdiği hayvanları ziyaret ediyor.

1. Emine 8 yaşında.Zürafa ve kaplanı ziyaret etmiyor.
2. Timsahı; yaşı en büyük çocuk ziyaret ediyor.
3. Bekir'in yaşı Leyla ve Tamer'den daha küçüktür..
4. Yaşı en büyük olan çocuk erkek değildir.
5. Tamerin ziyaret ettiği hayvanın boyu diğer hayvanlardan daha uzundur.

Adı	Yaşı	Sevdiği hayvan
Bekiryaşında	
Emineyaşında	
Leylayaşında	
Tameryaşında	

1. BULMACA ÇÖZÜM

○ İmalat Yöneticisi

	ODA	LAPTOP	KALEM	KAHVE
İK Sorumlusu	kırmızı	Macbook	Stabilo	Espresso
Satış Pazarlama Asistanı	beyaz	A	Marvy	Cappucino
Finans Direktörü	mavi	S	Uniball	Americano
Proje Sorumlusu	sarı	D	Rotring	Filtre kahve
İmalat Yöneticisi	yeşil	T	Montblack	Türk kahvesi

2. BULMACA ÇÖZÜM

	8 yaşında	9 yaşında	10 yaşında	11 yaşında	Maymun	Zürafa	Timsah	Kaplan
Bekir		X						X
Emine	X				X			
Leyla				X			X	
Tamer			X			X		
Maymun	X							
Zürafa			X					
Timsah				X				
Kaplan		X						

Adı	Yaşı	Sevdiği hayvan
Bekir	9 yaşında	kaplan
Emine	8 yaşında	maymun
Leyla	11 yaşında	timsah
Tamer	10 yaşında	zürafa